

1997

1997. gada 7. janvāris

Kungs?

Es Esmu;

Es tev esmu devis žēlastību aicināt Mani un būt kopā ar Mani, tādēļ tagad Es tev dodu Savu Mieru; šie brīži iepriecina Mani; esi piesardzīga un atbalsties pret Mani; maziņā, saki Man – vai tagad tu esi laimīga būt ar Mani kopā šādā veidā?

Kā gan lai es nebūtu laimīga?

Jahve ir man līdzās un Viņš ir labs pret mani.

Tu esi man līdzās, un man ne no kā nav jābīstas.

Svētais Gars ir man līdzās kā mirdzoša saule – Viņš mani vada un dāvā man drošību.

Es paaugstinu Tevi, mans Dievs, es Tev pateicos par visu labo, ko Tu man dāvā.

tu esi laimīga jo esi saņēmusi no Tēva šādu dāvanu – tā dara brīvu gan tevi pašu, gan visu tavu saimi; šī dāvana dara brīvus daudzus cilvēkus ... tagad atļauj Man atpūsties tevī, un tu, Mana mīļotā, nāc un atpūties Manī; lai nekas tev nenodara ļaunu, lai nekas tev neatņem tavu mieru un prieku; Es saku „tavu”, jo esmu tev esmu dāvājis gan Savu Mieru, gan arī Savu Prieku; uzskati tos par savu dārgumu un sargā tos;

nāc, tagad mēs abi kopā turpināsim atjaunot Manu Namu; esi piesardzīga, Es tevi sargāšu; mēs, mums? Es nekad neesmu tālu no tevis;

Dievs ir ar tevi, un Es tevi svētīju;

1997. gada 13. janvāris

(Manila.)

nekad nešaubies par Manu Uzticību; miers lai ir ar tevi; Es nekad neesmu tālu no tevis; tavs Radītājs ir tava Lampa, tādēļ nebīsties šajā tumsībā; tu esi radīta Manā Mīlestībā šai Mīlestības Vēstij, un Es tevi svētīju; Vassula, Es, Jēzus, esmu apmierināts ar darbu, kuru tu veic ... atļauj Manai Rokai atklāt vēl lielākas lietas – tādēļ Es lūdzu tevi arī turpmāk palikt Man uzticīgai; atļauj izskanēt Manai Balsij, lai Es ar pamācību svētdarītu Savus ļaudis;

Vassula, Mana izvēlētā, atklādams tev Manas Vissvētākās Sirds maigumu, Es tev esmu pierādījis Savu Mīlestību; vienīgais, ko tagad sagaidu no tevis, ir pretmīlestība: mīlestība par Mīlestību, un sirds par Sirdi;

Es tevi svētīju Savā maigumā; ej mierā un nes tālāk Manu Vārdu; ic;

1997. gada 26. janvāris

Kungs, es mīlu Tavu Vissvētāko Sirdi, kura pārpludina mani ar Savu Mīlestību. Patiešām, kā plūstoša straume ir mana Karaļa Sirds.

Un tagad mans Karalis saka:

„Kādēļ tu esi Man likusi tik ilgi gaidīt? Ziedi virs zemes jau plaukst. Meitiņ, pēc kuras tik ļoti esmu ilgojies, nāc pie Manis! Nāc un nobaudi Manas Sirds saldumu!”

Es esmu tavs dievišķais Laulātais Draugs, kurš atvēra tev ausis, lai tu dzirdētu Manu maigo Balsi, un kā liesmu iededzināju tevī alkas; Es ienācu tavā dzīvē, lai atklātu tev Savu Skaistumu, un lai tava dvēsele padotos Manam valdzinājumam; Es nācu, lai sagatavotu tavu sirdi, atmodinādams tavu mīlestību; Es vēlējos, lai tu dzertu no Manas Sirds Avota, Kurš ir saldāks par vissaldāko vīnu; tad tu meklētu Manu mirdzošo pilnību un labprātīgi upurētos Man; bet Es, savukārt, uzvarējis tevi,¹ svinētu Savu Spēku un Godību;

ak, Ķēniņa meita,¹ Es tevi esmu aicinājis Savu eņģeļu priekšā, lai tu un tava paaudze varētu nobaudīt Manu Mīlestību; un tagad, mīļotā, kas visu laiku trīci aiz bailēm tikt

¹ T.i. – ļaunumu manī.

¹ Vassiliki nozīmē arī „Ķēniņa meita”.

pieviltai, tavs Kungs, Tēvs un tavas dzīves Dievs tev saka: nebīsties, jo sirds, kas sakņojas lūgšanā, mīlestībā un pazemībā, kritiskā kārdinājuma brīdī nenoraustīsies, bet gan padzīs dēmonus;

vai neesi ievērojusi, ka Es esmu izdvesis pār tevi smaržu kā vīraku, lai piesaistītu tavu uzmanību? un tagad, kad esam kopā, ļauj Man tev pavaicāt: vai tu zini, pēc kā ilgojas Mana Vissvētākā Sirds?² lai tu nāktu pie Manis kā lilija, un Es, pilnībā iegremdējis tavu sirdi Savā Vissvētākajā Sirdī, priecātos par to – Es vēlos mīlestību par Mīlestību un sirdi par Sirdi; nāc – Es vēlos, lai, tāpat kā ūdens lāse izzūd okeānā, tu izzustu Manī;

Es tevi neprātīgi mīlu un Es vēlētos tevi ievest Savas Sirds laulību istabā; Es vēlētos, lai tu piederētu vienīgi Man – tikai tu un Es, lai mēs kopīgi varētu baudīt vientulību ... bet varbūt tomēr tu izvēlies svētceļojumu? vai to³ tu vēlies?⁴ mēs pastaigāsimies Manas Sirds dārzos, un mūsu draudzības dēļ pat eņģeļi vēlēšies būt tavā vietā; ak, Mana mīļotā, ja vien tu zinātu, cik ļoti Es tevi mīlu ... lai arī ko tu izvēlētos – svētceļojumu vai divvientulību ar Mani – tev nebūs jāiet pašai savām kājām, jo Es tevi nesīšu Savās Rokās, Es atpūtināšu tavas kājas, kuras Manis dēļ ir stundām ilgi stāvējušas misiju laikā, kalpojot Man;⁵ vai rasa neatveldzē dienas svelmē? tieši tāpat Es vēlos atpūtināt tavas kājas;

Vassula, vai esi sapratusi, kādēļ Es esmu nācis pie tevis kā Vissvētākā Sirds? Es esmu nācis, lai no šīs pašas Sirds⁶ tu iemantotu Žēlsirdību ... jā, un ne vien tu, bet jūs visi; tagad nāc; kādēļ tu trīci? vai Es neesmu salaulājies ar tevi, dāvājot tev gredzenu? vai Es neesmu tev ļāvis ieskatīties Manā Sirdī apslēptajos iepriecinājumos? vai neesmu tev parādījis Savas Sirds labestību? tad kādēļ tu vēl vilcinies?

Kungs, es vienkārši mazliet nesaprotu Tavas vēlmes, es nesaprotu tavu piedāvājumu –svētceļojums vai divvientulība.

Mana iemīļotā, kuru esmu izaudzinājis un aicinājis Savam Godam, tagad nāc un liksmojies Manī; Es būšu tavs prieks un tavs smaids, Es būšu tavs mielasts;

Es ļaušu tev gūt labumus no Savas Sirds Dārgumiem; paraugies uz Mani, uzlūko Manu sirdi ... vai Es neesmu tev atvēris Savas Sirds vārtus? tev ir tikusi pasniegta Mana ķēnišķā Sirds; nāc un rodi savu prieku Manī;

ja pasaule ir nozvērējusies tevi ievainot, tad Es esmu zvērējis tevi pasargāt no viņu indes un izraudzīt tevi Manai Godībai; ja pasaule ir nodevības pilna, tad tas ir tāpēc, lai tev pierādītu, ka Es vienīgais esmu vienmēr uzticams Savā Mīlestībā un draudzībā; tādēļ tev, kuru esmu izaudzinājis, Es saku: nezaudē drosmi tā dēļ, kas ar tevi ir noticis:

Es esmu pieļāvis šīs nastas smagumu, lai tiktu vairots Mans Gods;

tagad, Mana dārgā mīlestība, esmu gatavs darīt visu tavai garīgajai izaugsmei un tavas dvēseles svētdarei; tava vienība ar Mani būs pilnīga, un Es jutīšos daudz brīvāks, lai tevi nestu Savās Rokās; Es būšu brīvāks, lai aizbēgtu kopā ar tevi un stiprinātu mūsu vienotību;

Es jau reiz tev sacīju, ka pat tavi tuvākie draugi tevi nesapratīs un cirtīs tev dziļas brūces – šī iemesla dēļ tu kļūsi par viņu domu upuri, bet viņi – par savas vainas upuriem; tomēr vēlāk Es viņus varu atalgot par visu to labo, ko viņi ir paveikuši, un Es neaizmirsīšu viņu upurus, tomēr Es viņus stingri norāšu par viņu skarbumu pret Manis izvēlēto, par žēlsirdības un lēnprātības trūkumu ...

² Es nespēju uzminēt.

³ T.i. – svētceļojumu.

⁴ Es nopūtos, nezinādama, ko vēlas un sagaida mans Kungs.

⁵ Jēzus to pateica lielā aizkustinājumā, un Viņa dievišķā Galva viegli notrīsēja.

⁶ Jēzus ar rādītājpirkstu norādīja uz Savu Sirdi.

Manu dūjiņ, šajā pasaulē tu nekad neatradīsi pilnīgu sirdi, jo tādas vienkārši nav; vienīgi Mana un Manas Mātes Sirds ir pilnīgas un neatkārtojamas Savā Mīlestībā un Uzticībā;

nāc pie Manis, lai Es varētu tev uzdāvināt Savas Mīlestības dāvanu; Mana mīļotā, Es esmu tev sagādājis vēl tik daudz citu dāvanu; nāc pie sava Laulātā Drauga un ļauj Man tevi iekļaut Savā Miesā, kur kopā ar Mani tu varētu rast mierpilnu patvērumu; Es paņemšu tevi pie rokas un ievēdīšu Savas Sirds istabā, kur mēs apskausim viens otru mīlestībā; Es Savā Mīlestībā ar Savu lūpu skūpstiem atjaunošu un mierināšu tavu dvēseli;¹ Es tevi atjaunošu, stiprinādams tavu mīlestību; un tu šajā mīlestībā, lai arī tā ir nepilnīga, mierināsi savu Mierinātāju un kļūsi par balzāmu Manām Brūcēm;

kamēr Es, tavs Karalis, atdusēšos tavās rokās un baudišu ikvienu tavas mīlestības lāsi, Es laiku pa laikam ļaušu tev, Mana māsa, ieraudzīt Savu ķēnišķīgo Sirdi - Sirdi, kura audzināja tevi Mūsu² Pagalmos, Sirdi, kura ir Viss; Es tev parādīšu Sirdi, kura pārpilnībā atdod Sevi visai cilvēcei, Sirdi, kura ir sacerējusi melodijas un dziesmas Saviem iemīļotajiem; jā, tev šai mirklī dzied Tas, Kurš mīl cilvēci – visas zemes Laulātais Draugs;³

lai arī dažiem no jums nav atmiņu par savu Dievu, Es līdz pat šai dienai Savā Uzticamībā un Savas Mīlestības lielumā nāku pie jums un dāvāju jums Savu Sirdi, un ko lielāku par šo dāvanu neviens nespētu jums piedāvāt;

lai jūsu acis apbrīno Manas Sirds skaistumu; šī Sirds ir lielā Upura Sirds, tā ir Jaunās Derības Sirds; tā ir patiesā Vīnakoka Sirds, Sirds, kura ir vistuvāk Tēva Sirdij; tā ir Sirds, Kura mirdz tumsībā, un tumsībai nav varas pār to; tā ir par miesu kļuvusi Vārda Sirds, Kura dzīvoja jūsu vidū; tā ir Sirds, Kura mājā jūsu sirdīs, lai jūs visi kļūtu par Manas Sirds sirdi; tā ir mocekļu un praviešu Sirds, to sirds, kuri no visas sirds ir darījuši Tēva Gribu un pagodinājuši Viņu caur savu izturību, pakļāvību un pilnīgo paklausību; tā ir pilnīgās Vienotības Sirds, Kura jūs nešķiro savā starpā, jo visi Tai pieder vienādā mērā; tā ir Sirds, Kura ir lūgusi Tēvu, lai jūs visi būtu Mūsos kā viens

...

kam gan līdzinās Kunga Sirds? Kunga Sirds ir kā bezgalīgs Mīlestības un Žēlsirdības okeāns, nesalīdzināms un nenovērtējams dārgums; kuram tas pieder, tas nekad to neatlaidīs, zinādams, ka šajā Sirdī ir mūžīgā dzīvība;

Mana Sirds ir līdzīga kvēlojošai Mīlestības krāsnij, kura ir gatava pilnībā pārņemt Savā Mīlestībā jūsu sirdis; Mana Sirds ir Gaisma, kura mirdz spožāk par visiem debesu zvaigznājiem kopā; laiks slīd starp rītausmu un krēslu, un viss paskrien ātri, tomēr Mana Mīlestība ir nemainīga un pastāv uz mūžiem; nāciet pie Manis visi, kam slāpst, bet kas par to pat nenojaušat;

nāciet un atzīstiet sava Dieva Sirdi, lai jūs Mani izprastu un iepazītu Manu trīskāršo Svētumu; nāciet un iemantojiet šo Sirdi, lai jūsu sirdis tiktu pievērstas Manai Valstībai un visam, kas ir taisnīgs; nāciet, ielieciet savas sirdis Manējā, lai kādu dienu Es jums visā patiesībā varētu teikt: „nāc, Mans bērns, nāc un sēdi kopā ar Mani Manā Tronī”;

Es vienmēr esmu tevi pazinis, tu esi Manējā, Mans atlikums; kauls no Mana Kaula, miesa no Manas Miesas, nāc, daļa no Manis; nāc un saņem mantojumā to, kas jau kopš zemes radīšanas ir piederējis tev; Manas Elpas elpa, tu piederi Tam, kurš virza tevi uz tuvības pilnu vienotību Mūsos;

¹ Dz 1, 1.

² Vissvētākās Trīsvienības.

³ Atsauce uz Is 54, 5.

ak, Manas Sirds augli, to visu Es tev atklātu, kamēr kā apmierināts bērns atdusētos tavos apskāvienos; Mana Vassula, Mana mīlotā, apsoli, ka ļausi savam Līgavainim netraucēti atpūsties tavā sirdī;¹

mācies no sava Iemīlotā: Es esmu lēnprātīgs un Sirdī pazemīgs – Manī tava dvēsele vienmēr atradīs atpūtu; ļauj arī Man tevī atrast to pašu – lēnprātību un pazemību;

„Es nevēlos traucēt savu iemīļoto, nedz arī to pamodināt, līdz viņai pašai neiepatīkas mosties.” (Dz 2, 7).

Tāpēc iemāci man, Kungs, būt tev patīkamai, tādai, kādu Tu mani vēlētos redzēt.

Mans saldums, kuru sajūtīsi savā sirdī, atgādinās par tajā esošo Manu Svēto Klātbūtni; tomēr atceries – tev pietiek vienīgi pateikt: „es slīdu”, lai Es Savā Mīlestībā tevi, Mana mīlotā, nekavējoties atbalstītu un pārpludinātu ar tūkstošiem mierinājumu;

Es tevi svētīju, sniedzot tev Savu Mīlestības skūpstu; Es, Jēzus Kristus, vienmēr esmu ar tevi; mēs, mums? ic;

1997. gada 28. janvāris

Kungs, dāvā man Savu Spēku ar degsmi sludināt Tavu Vārdu! Tik daudzi ar nepacietību gaida Tavu mīlošo Vārdu, tik daudzi, slāpju pilni, vēlas to klusumā klausīties.

Lai Tavi Vārdi pa vienam nopil pār tiem un viņus atveldzē. Palūkojies uz Saviem ļaudīm sapulču laikā – šķiet, ka tie ar atplestu muti cenšas satvert gada pēdējo lietusegāzu pīles. Savas lielās Mīlestības dēļ liec Savam lietum nolīt pār neauglīgām zemēm, un dari tās par dārziem. Dāvā veldzi pamestajām postažām un kailatnē liec sazelt zālei.

Nāc Savā ķēnišķībā un noved līdz neprātam tos, kas sirdī lepmi. Nāc un ar Savu ķēnišķo scepteri nogrūd no troņiem augstprātīgos, bet paaugstini zemos un lēnprātīgos. Tad izgrūd mani ārā negaisā, jo es pilnībā paļaujos uz Tevi, es zinu, ka Tevī ir drošības cerība. Es ļaunuma nebīstos, jo man blakus ir Tava ķēnišķā Klātbūtne, un Tu man dziedī balādes par Savām Uzvarām.

Kad Tu smeji, Tavi smieklī skan kā plūstošas straumes, Tu pacel mani uz Saviem Spārniem, lai mēs kopīgi pārskrietu debesis. Esot divatā, Tu iečuksti man ausī Gudrības noslēpumus.

Mans Sargs un mans Iepriecinājums, Tu manai sirdij sagādā vairāk prieka, nekā citiem devuši visi šīs pasaules dārgumi un valstības.

Manas sirds prieks, parādi mums visiem Sava Svētā Vaiga gaišumu!

meitiņ, Es dodu tev Savas svētības un mieru;

Es darīšu brīnumainas lietas, jo no Savas Sirds avotiem Es pasmelšu ūdeni, kas atveldzēs jūsu drudzī degošās sejas; Es būšu jums paēna, kurā patverties no versmes; Es, meitiņ, nākšu Savā ķēnišķībā un Savā varenībā nogāzt no troņiem sirdī lepnos; tā kā tavā sirdī, meitiņ, Es esmu uzcēlis Savu troni, tu šajā vētrā netiksi sakropļota; tavs Iemīlotais nesīs tevi uz Saviem Spārniem - mēs kopīgi pārskriesim debesis, un kā lietu Es izliešu pār tevi Savas Sirds Gudrības vārdus;²

un tagad tavs Sargs un tavs Iepriecinājums lūdz, lai tu paļautos uz Viņa Sirdi ...

ak, Mana mīlotā kas gan liek tev bēgt no Mana uzaicinājuma? Es esmu tavs Radītājs,

¹ Ja mana sirds ir nemierīga, tad es traucēju tam klusumam, kuru Pestītājs vēlētos atrast manā sirdī.

² Es ieraudzīju mūsu Kungu un Karali jājam debesīs. Es sēdēju Viņam līdzās, Viņš bija noliecies pār mani un pārklājis manu galvu ar visskaistāko balto mežģīņu plīvuru, kas savā baltumā laistījās tā, it kā būtu pārklāts ar dimantiem. Viņš šo plīvuru bija man uzklājis tā, ka redzama bija vienīgi mana seja. Es sapratu, ka plīvurs simbolizē Viņa Gudrības vārdus, kurus Viņš izlej pār mani, un kuri pilnībā mani apklāj.

un vai Man ir tiesības tevi uzaicināt¹ atpūsties Manī pēc sava darba? tava mute nemitīgi ir sludinājusi Patiesību visās Manās sapulcēs, un no tavām lūpām ir nākuši slavas un cieņas apliecinājumi Man, tavam Dievam; tavas acis nekad nav novērsušās no Manas Klātbūtnes, bet gan ievērojušas Manus ceļus – esi svētīta par to, ka esi darījusi savu Radītāju tik laimīgu!

tava auss ir bijusi atvērta Mana Vārda skaņai, un ikviens vārds, nācis no Manas Mutes, tevī ir atskanējis kā melodija; kad tu atvēri savu ausi Maniem maiguma pilnajiem psalmiem, tie atbalsojās tevī kā tūkstošiem dziedoņu kopīgi izdziedāta himna; tikai nedaudz pievērsusi Man savu ausi, tu saņēmi Gudrības teicienus, lai jūs visi Mani pieminētu Manā Žēlsirdībā; lai neviens nevarētu teikt: „Viņš mūs ir atstājis ienaidnieka zobos ...” ak ... tad Es lūdzu, lai tu būtu nesavtīga, un kā savas mīlestības apliecinājumu upurētu Man savu sirdi; būdama dāsna, tu Man to atdevi, nekavējoties ieliekot to Manā dievišķajā Plaukstā, lai Es, savukārt, to piepildītu ar Mīlestību, patstāvību un neatlaidību; kopš tā laika Es zvērēju, ka pasargāšu tavu sirdi, lai tā piederētu vienīgi Man, ka būšu pār to nomodā kā par Savu acuraugu;

kamēr Manas Acis raudzījās šajā traušlajā sirdī, Es sacīju: „šis traušlums sludinās Manu Vārdu visām tautām, un tās dzirdēs Mani sakām: „Dievs ir jums tuvu, Viņš atbrīvos ikvienu, kurš sauc uz Viņu; Viņš dos ūdeni ikvienam, kam slāpst; Viņš apžēlosies par nabagu un par vājo, Viņš izglābs daudzu dzīvības, pirms nāk Viņa lielā Diena;”

pateicoties tavam augstsirdīgajam Upurim, Es apsolīju tavu sirdi darīt par gaviļu upuri; „Es, viņas Radītājs un Laulātais Draugs,² izdziedāšu viņai Savu tuvumu, lai šī sirds meklētu vienīgi Manu Svēto Vaigu; iemājojusi Manā Sirdī, tā noraidīs visu, kas neesmu Es, bet slāps un ilgosies pēc visa, kas Es Esmu;”

tad tava sirds būs gatava gaidīt uz Mani, tavu Dievu; visas citas tavas pieķeršanās, kas tev kādreiz bijušas, centrēsies vienīgi uz Manu ķēnišķo Sirdi; jā, tavi labie vai sliktie noskaņojumi, tavi iepriecinājumi un skumjas, tavi prieki un raizes, tavas izklaidēšanās un asaras – viss tiks upurēts Manai Sirdij, tāpat kā iemīļotajam cilvēkam tiek uzdāvināta rožu buķete; pēc tā Es ilgojos, to Es no Savas Sirds dziļumiem sagaidu no jums katra;

kad beidzot būšu ievēdis tavu sirdi Manējā, Es zinu, ka šajā tuvībā radīšu Sev mierinājumu un iepriecinājumu; lai iepriecinātu tavu dvēseli, Es tai neapslēpšu nevienu no Saviem noslēpumiem; Manas Rokas, kurās tu ieliki savu sirdi, ir jūtīgas un līdzjūtības pilnas, tādēļ, Mana mīļotā, nebīsties...³ izstiep savas rokas pretīm Svētnīcai...⁴ Es tev esmu devis roku pāri, kuras esmu noskūpstījis un svaidījis ar svētību izraut ērkšķus, kuri apņēma Manu Sirdi; Es esmu tās svētījis, lai viņas nepagurtu rakstīt un uz mūžiem paliktu vienotībā ar Manām Rokām; Es tās esmu svaidījis, lai ceremonijas⁵ beigās tās uzliktu Manā Galvā godības kroni; vai neesi lasījusi: „prasmīgu roku darbs izpelnīsies sev slavu;”⁶ Mana izredzētā, ko gan Es spētu tev sniegt pretīm par tūkstošiem jūdžu, kuras tu Manā labā esi pārvarējusi, par visām tām stundām, kuras Manis dēļ lūgšanu sapulču laikā esi pavadījusi, stāvēt kājās?

---

¹ Jēzus atsaucās uz Savu uzaicinājumu, kuru bija izteicis 1997. gada 26. janvāra vēstījumā, kad aicināja Mani vai nu uz atpūtu, vai arī svētceļojumu Viņa Miesā. Es nebiju tā īsti atbildējusi Viņa uzaicinājumam.

² Atsauce uz Is 54, 5.

³ Tad, palūkojies uz manām rokām un satvēris tās Savās Rokās, Kungs turpināja.

⁴ Ar Svētnīcu Kungs bija domājis pats Sevi. Viņš satvēra abas manas delnas un turpināja.

⁵ Ar vārdu „ceremonija” Jēzus vēlējās pateikt „misija”.

⁶ Sīr 9, 17.

Tu, lai remdinātu manu izsalkumu, esi man devis maizi¹ no Debesīm, bet manas slāpes esi remdējis ar dzīvo ūdeni, kas sļācas no Tava Sāna...

Tu esi bijis žēlsirdīgs un mīlošs, un pāri plūstošs Savā labvēlībā, un Tu nekad neesi mani pametis...

Es uzaugu Tavos pagalmos, kur Tu pievērsi uzmanību manai dvēselei, un viss, ko es ieguvu, ir saņemts no Tevis. No sirds uz sirdi Tu esi runājis ar mani un ļāvis man piederēt Tev. Kā lāpa virs manas galvas Tu apgaismoji manu ceļu un parādīji, pa kuru ceļu man būtu jāiet.

Esi slavēts mans Kungs un mans Dievs no mūžības uz mūžību! Tu pats esi mani apgādājis – kādēļ gan man būtu jāsaņem kāds atalgojums par Tevis paša veiktajiem darbiem?

taisnība, Es pats esmu tev visu sagādājis, tomēr tava darba augļi ir aizskāruši Manu Sirdi; tu labprātīgi esi Man kalpojusi, un šie vērtīgie upuri Mani ļoti aizkustina; tādēļ ļauj, lai uzdāvinu tev atpūtu un svētceļojumu Manā Miesā ...

Vai tas ir tas, ko vēlas Tava Vissvētākā Sirds?

jā! jā... nāc un Manā Miesā tu saņemsi atpūtu; esot Manī, aizmirsti pati sevi, lai tu smeltos savus spēkus Manī, sākot jau no Manām Kājām; tikai Es un tu ... tu, kas ilgojies pēc Manis – tuvojies Man un no Manis atkal piepildi sevi; Es tev dāvēšu šo atdusu un svētceļojumu Savas Miesas dārzos; Es tevi pavadīšu it visur un aizvedīšu līdz pat Savas Vissvētākās Sirds laulību istabai, kurā Es vienmēr vedu Savus izredzētos un kā vissmalkāko mirru smaržu dvešu pār tiem Savu valdzinājumu; kamēr viņi ir nolikuši savu galvu uz Manas Vissvētākās Sirds, Es tos atveldzēju ar dzīvo ūdeni no Sava Sāna; tāpat kā saskaņā dzīvojoši brāļi un māsas, tāpat kā vīrs un sieva, kas dzīvo laimīgi kopā, tā arī mēs baudīsim viens otra klātbūtni;²

nāc, Mana mīlotā, pie Manām Kājām iegūsti spēku, lai tavai dvēselei nekāda nasta vairs nešķīstu par smagu; ja liksi savus soļus Manās pēdās, tas palīdzēs tev sekot Maniem principiem, un tavš gājums netiks traucēts; kad savā svētceļojumā tu iesi Manās pēdās, kā tu to jau dari, tad tu nekad nestaigāsi grēcinieku ceļus vai arī ļaunuma takas; Manas Pēdas tevi vadīs tā, ka tu izvairīsies no jebkāda ļaunuma, tu pagriezīsī tam muguru un paiesi garām;

ej savu svētceļojumu Manās pēdās – tās tavus soļus liks uz līdzenas takas, kur var droši spert ikvienu soli; tu nenovērsīsies nedz pa labi, nedz pa kreisi, tu sargāsi savus soļus tīrus no ļaunuma un izvairīsies no ikvienas iespējas nomaldīties no Patiesības ceļa;

šajā svētceļojumā Mana iemīlotā sauks uz Maniem eņģeļiem un svētajiem: „cik pareizi un labi ir mīlēt Viņu!” un Es tevi no jauna iavedīšu savā laulības istabā, lai tev parādītu, cik ļoti Es rūpējos par Savējiem, un likšu tev izbaudīt Manu saldo Mīlestību ... Mana mīlotā, kādēļ tavas acis pārklāj ēna?

Ko gan mani pareizticīgie atkal teiks par šo visu!³ Tu esi šeit un izlej pār Mani savu eļļu, gan Tavas Vissvētākās Sirds iekšienē, gan arī aiz tās mūriem, Tu mani iesmaržini ar Savu smaržu, apskaudams mani ar Savu labo Roku ... Viņi nav pieraduši pie šādiem vārdiem un šāda izteiksmes veida!

viņi pieradīs pie tā, tiklīdz viņu dvēseles nokļūs Debesīs ... vai vēlies, lai Mani Vēstījumi izplatītos pēc iespējas ātrāk?

¹ T.i. – ‘garīgo mannu’.

² Es sapratu, ka Jēzus vēlas, lai es kādu brīdi būtu kopā tikai ar Viņu. Šī iemesla dēļ Viņš jau vairākas nedēļas man neļāva ielānot nekādas tikšanās. Jēzus vēlas, lai katrs laiku pa laikam veltītu laiku vienīgi Viņam.

³ Šai mirklī es ar abām rokām saķēru savu galvu.

Jā, Kungs! Es vēlētos, lai nevienam netiktu liegts dzirdēt Tavus Vēstījumus ... Es vēlos to, ko vēlies arī Tu – lai katrs ieklausītos Tavās melodijās, un ikviens varētu teikt: „Es esmu kā meita un dēls Visaugstajam, kura mīlestība uz mani pārsniedz manas mātes mīlestību.” (Sīr 4, 10)

tad nāc un esi saprātīga meita, atpūties Manā Vissvētākajā Sirdī un no Tās Avotiem atjauno savus krājumus; vai tu nekad agrāk neesi dzirdējusi, kā Es rūpējos par Savējiem? Es vēlos tevi garīgi izaudzināt Savā Miesā, Es vēlos, lai tajā tu kļūtu stipra, iemācītos patiesi mīlēt un valdīt pār sevi; Es esmu kā māte, kas pabaro un rūpējas par saviem bērniem; Manu dūjiņ, tev jau tagad ir vajadzīga barība, lai saņemtu spēkus un pieaugtu Manā Mīlestībā ...

Es tev esmu uzticējies atbildību par Manas Mīlestības Himnas izplatīšanu visām tautām, un tev vēl priekšā ir garš ceļš; bet pirms tu, Mana māsa, atkal dodies ceļā, tev kāds mirklis ir jāpavada ar savu vecāko Brāli, lai mācītos domāt tāpat kā Viņš;¹ tagad Es tevi ieaicinu Savas Sirds laulību istabā; Mana mīļotā, pat, ja tu esi noraizējusies vai uztraukusies, Manā Sirdī tu atradīsi sev mieru, jo Es tev atgādināšu, ka nekad nekas nevar nostāties starp tevi un Manu Mīlestību; Es tev atklāšu Savu Skaistumu, lai tava dvēsele padotos Manai burvībai; tad, dedzībā iegūt Mani sev, tu dāvāsi sevi Man, bet tad ... tad Es jau būšu apzīmojis tavu pieri ar Savu laulības skūpstu;

parādi Man savas rokas ... tad paskaties uz Manējām ... nāc un dodies savā svētceļojumā Manās Rokās; tās ir darījušas daudz labu darbu, kuri nav aprakstīti Grāmatā;² par nevienu no ķēniņiem nav zināms, ka tas būtu kalpojis saviem padotajiem tā, kā to darīju Es – ķēniņu Ķēniņš; Es, „būdams Dieva veidā, neuzskatīju par ieguvumu līdzināties Dievam, bet gan iztukšoju pats Sevi, pieņemdam verga veidu;” (Flp 2, 6 – 7) pēc tā Es arī pazīšu Savējos – kad viņi sevi iztukšos un sekos Manai dievišķajai Gribai;

Mana Vassula, dod man savas rokas, lai es tajās varētu ierakstīt Savus norādījumus un jūsu pestīšanas labā paveikto; Es esmu tās svaidījis, lai tās, savukārt, svaidītu slimos un pagurušos; Es tās esmu svētījis, lai viņas, nesaudzēdamas sevi, upurētu Man labus darbus; Es esmu tās skūpstījis atkal un atkal, lai dotu tām spēku turpināt izraut dvēseles no Sātana varas un vest tās pie Manis; Manas Rokas ir veidojušas tavējās, un Es esmu vēlējis, lai tās Man upurētu vīraku un upurus; Manu Roku svētceļojumā tu iemācīsies saprast Manu uzticamo kalpošanu un darbus, kādus neviens nekad nav darījis;

tad Mana iemīļotā atkal atpūtīsies pie Maniem Avotiem;³ kamēr tava galva būs pieglausta Manai ķēnišķīgajai Sirdij, bet tavu labo roku turēs Manējā, Es vainagošu tevi ar Savu Mīlestību un Maigumu, Es piepildīšu tavu dvēseli ar mierinājumu un atjaunošu tevi kā ērgli, Es tevi atveldzēšu, lai tavi gadi neizplēnētu kā ēna; un, kamēr Mans skatiens nekad no tevis nenovērsīsies, Es priecāšos mīlēt to, kura mīl Mani, Es atcerēšos ikvienu mirkli, kad tu rotaļājies Manā Klātbūtnē; Es pārliecināšos arī par to, ka, saucot uz Mums: „Abba!”, tu Man veltī nedalītu mīlestību un uzmanību;

Savā vēlmē tikt mīlētam, Es tevi turēšu Savas Sirds gūstā; kā tornī nolikts sargs Es vērošu, vai tev netuvojas uzbrucēji; Mana mīlestība, Es tevi sargāšu kā Savu acuraugu ... tu, priecājoties par Manu dedzīgo vēlmi pasargāt tevi Sev vienīgajam, steigsies

¹ Es zināju, ka patlaban Jēzus vēlas, lai es atpūstos Viņa Miesā un atjaunotu gan savus garīgos, gan fiziskos spēkus.

² Jēzus runā par Bībeli. Viņa iemīļotais mācekļis rakstīja: „Un daudzas citas lietas Jēzus ir darījis; ja visas tās aprakstītu, tad, man šķiet, visa pasaule nevarētu uzņemt sarakstītās grāmatas.” (Jņ 21, 25)

³ Jēzus vēlējās pateikt, ka pēc misiju braucieniem man vienmēr vajadzētu atdusēties pie Viņa Sirds, lai atjaunotu savus spēkus.

paslēpties Manu spārnu ēnā; kā cālīši steidzas patverties zem savas mātes spārniem, tā arī tu saritināsies Manā siltumā, un Es tevi pasargāšu Savas Sirds siltumā; tad mēs abi kopā atkal dosimies laukā ... Es tevi ievēdīšu Savas Mutes dārzā, un tu atkal dosies svētceļojumā; tajā tu iemācīsies saprast, cik Es varu būt izmisījis, kad mutes, kuras uzņem Mani,¹ pēc tam piesārņo jūsu garu un dvēseli ar indīgiem vārdiem, kurus jūs izsakāt cits par citu; iemācies no Manas Mutes Patiesību un, lai arī karp tu dotos, sludini vienīgi Patiesību – lai tava mute pagodina Mani, slavējot Mani nakti un dienu;

lai tava mute Man nodzied dziesmu un uzsmaida Man – ļauj tai izskanēt Manās Ausīs kā miljons melodiju, kā psalmista vissaldākais psalms; lai tava mute ir kā abpusgriezīgs zobens, kuram jāizārda ķecerības un jānogāž pie zemes Manas Baznīcas nodevēji; lai tava mute ir Mana atbalss to vidū, kuriem slāpst pēc Manis, lai tā ir kā salds vīns, mācot ikvienu, kā iemantot Manu draudzību;

Manu balodīt, no Manas Mutes tu saņemsi padomus un mācīsies runāt tā, kā Es vēlos, lai tu runātu, tu iemācīsies izteikt savas domas saskaņā ar Manu prātu, un tad, neko nepaturēdama pie sevis, tu iemācīto nodosi tālāk citiem; tad kā dūju, kura atgriežas savā ligzdā, lai atpūstos, Es tevi atkal aicināšu Savas Sirds laulību istabā, un Mans neatlaidīgais skatiens tikmēr meklēs tavas acis;

Mans Kungs, Tu rūpējies par mani vairāk nekā jebkurš cits. Tu esi mans nenovērtējamais Dārgums, un nekas un neviens cits visā pasaulē Man nesagādā tādu prieku kā Tu! Pietiek ar vienu Tavu Acu skatienu, lai mans gars aizdegtos kā ugunī, un mana sirds izkustu kā vasks. Viens vienīgs Tavu Acu skatiens, un mana dvēsele ir Tavas Mīlestības dziļuma savaldzināta.

Mans Svētais, Tavs skatiens ir kā ķēniņa kāzu dziesma, tā ir kā vēja atnesta liliju pušķa smarža. Tavs skatiens līdzinās Cietoksnim, kuru apjož ziloņkaula torņi ...

Ķēniņa meita,² vai redzi, cik ļoti tavs Ķēniņš vēlas priecāties par tevi? tavs Dievs ir tevi svaidījis ar Savām Lūpām; Manas Lūpas ir slacinājušas žēlastība, tās dziedās tev pestīšanas dziesmas, lai mēs tās kopīgi nodziedātu Ķēniņa dēliem un meitām,³ lai viņi iemācītos Mūs⁴ patiesi slavēt un arī godināt;

Tad ... uzplauks tikumu dienas,⁵ piepildot Debesis un zemi ar Mūsu Godību;⁶ Mana māsa! tagad atļauj savam vecākajam Brālim aiznest tevi svētceļojumā uz Viņa Acīm, lai tava dvēsele ierauga pilnīgo gaismu, miesas spīdekli; Es esmu sacījis, ka acs ir miesas spīdekļis, un, ja tava acs ir vesela, tad arī visa tava miesa būs gaismas piepildīta, bet, ja tava acs ir nevesela, tad arī visa tava miesa būs tumsība;

tāpēc uzmanies, lai tevī esošā gaisma nekļūtu par tumsību, lai tu neiemācītos un nepazītu ļaunumu; arī brāzmais vējš pats par sevi ir neredzams – kad ļaunums darbojas, tad viņš darbojas tumsībā, lai viņa darbi netiktu atklāti ...

Manas Acis ir redzējušas daudzas šādas lietas, tādēļ lūdzies par viņiem ar tādiem vārdiem:

„Visa Svētuma Kungs, pasargā Savas svētnīcas⁷ no jebkādas apgānīšanas, šķīstot to iekšieni no mirušiem darbiem Savās Upura Asinīs. Āmen.”

---

¹ Jēzu svētajā Euharistijā.

² Kristus mani nodevēja manā vārdā, jo Vassiliki nozīmē „ķēniņa meita”.

³ Visai Dieva radībai. Kungs šajā teikumā atgādina, ka mēs esam ķēnišķa cilts, dzimuši no Radītāja, Kurš ir arī Karalis, sēklas.

⁴ Vissvētāko Trīsvienību.

⁵ Jaunas Debesis un jauna zeme, kad Otrajos Vasarsvētkos tiks atjaunota visa Dieva radība.

⁶ Šos vārdus Jēzus izteica ļoti majestātiski, un tie mani piepildīja ar cerību.

⁷ 1 Kor 3, 17: „Dieva svētnīca ir svēta, un jūs tā esat”.

neļauj savām acīm kavēties pie jebkura pārkāpuma, bet pacel tās uz Debesīm, un Es tev parādīšu Sava trīsvienīgā Svētuma gaismu – katru savas dzīves brīdi tu varēsi raudzīties Mūsu Vaigā, kas būs vērsti uz tevi;

ienāc Manās Acīs,¹ lai tu ieraudzītu lietas tā, kā Es tās redzu; nedomā, ka Es apslēpšu tavam skatienam tos baisos skatus, kas liek riesties Manās Acīs asins asarām; tā kā Es esmu tev dāvājis patiesu dzīvi Manī, Es tev parādīšu šīs negantības, lai tu vairāk lūgtos; Manā Miesā mājo dievišķības pilnība, un tomēr daudzi no Manējiem vajā Mani tieši Manas dievišķības dēļ; lasi Manu Vārdu ar Manām Acīm² – tas tev palīdzēs iemantot pilnību, kura nāk caur ticību Man; tagad, Mana izredzētā, uzrunā Manu Sirdi ...

Ko lai es saku? Par ko lai pastāstu Tavai Sirdij? Tu taču esi mani novērtējis neizmērojami augstu, Tu esi dziedinājis manas acis...³ Tu esi pati Pilnība! Tu pats man pastāstīji par Savu uzticamību un ievēdi mani Savos Ķēniņa Pagalmos, lai es tajos brīvi varētu staigāt.

cik ļoti Es ilgojos, lai tu būtu Manējo pulkā, un cik ļoti vēlējos tev dot Savu Miesu ...⁴ Es tik ļoti vēlējos dziedināt tavu neuzticību un redzēt tevi Savu līgavu vidū ... Manas visdedzīgākās ilgas bija, lai tu Mani iepazītu tik tuvu, cik vien iespējams, un, lai tu ieraudzītu Patieso un dzīvo Dievu, mūžīgo Ķēniņu;

lai⁵ šai pasaulei neizdodas apklusināt Manu liliņu, lai viņu savvērestības neskar ne viņu pašu, ne viņas dvēseli ... lai Mani psalmi gan viņai, gan visiem, kuri tajos klausās, turpina skanēt kā laulību dziesma, un lai tie iepazīst Trīsvienīgo Patieso Dievu – Visa Tēvu;

tagad, Mana liliņa, Es tev došu nemainīgu iemeslu sacīt: „Mans Kungs ir liels!” tagad tu drīksti ienākt Manas Sirds laulību istabā;⁶

vai neesi lasījis: „Bet visi, kas cer uz tevi, lai priecājas un gaviļē uz mūžiem! Tu viņus sargāsi, un Tevī līksmosies tie, kas mīl Tavu vārdu.” (Ps 5, 12) un – „bet man paliek mans aplaimotājs Dieva tuvums” (Ps 73, 28); tagad nāc pie Manis – tavs Laulātais Draugs tevi aicina; nāc tu, kas rūpējies par Manu Vīna dārzu, nāc un plauksti Manā Klātbūtnē, un tu pāri visam slavēsi Manu Mīlestību; un, atkal ieraugot Manas Vissvētākās Sirds spožumu, tava sirds padosies Manam valdzinājumam, kā atbalss tās atmiņā atausīs Manas parādīšanās aina⁷ tavā bērnbā; toreiz Es tev atklāju visu Savu burvību, lai tevi pievilktu Sev klāt; un kamēr Es tevi, Mana pilsēta, vilku sev klāt, Es sacīju: „Es atveldzēšu Savu pilsētu ar straumi, ka tek no Manas Sirds, un Es to svētdarīšu, lai Savu apmešanās vietu pasargātu no krišanas;” un tavs Karalis dvesa pār tevi Savu Elpu kā vissmalkāko smaržu, un nekavējoties Es uzspiedu Savu Svēto Vaigu uz tavējā – Vaigs uz vaiga, un mēs tikām apzīmogoti uz mūžiem; nedaudz apstājies un pārdomā šos vārdus ... lai Mani vārdi tev sagādā prieku ...

Tagad Tu esi mans Meistars, un es noliecos Tavā priekšā.

---

¹ Jēzus runāja līdzībās

² Jēzus runāja simboliski.

³ Simboliski.

⁴ Jēzus šeit runāja par svēto Euharistiju.

⁵ Jēzus runāja stingri, bet reizē klusām, un nākamie vārdi izskanēja kā pavēle. Šķita, ka Viņš sarunājas pats ar Sevi, tā sakot, „skaļi domāja”.

⁶ Kreiz, kad mūsu Labais Kungs mani aicina ienākt Savā laulību istabā, tas ir aicinājums būt divatā ar Viņu. Kungs man ir licis saprast, ka vēlas, lai es bieži veltītu laiku Viņam, un vienīgi Viņam.

⁷ Vīzija, kuru redzēju bērnbā. Jēzus skatījās uz mani un smaidīja, un es redzēju Viņu līdz pat viduklim. Kreiz, kad Viņš sacīja: „Nāc pie Manis”, neredzams spēks pievilka Mani tuvāk Viņam – es biju tik tuvu Viņam, ka mūsu sejas saskārās, un šķita, ka Viņa seja absorbē manējo.

Iemāci man to, kas Tev ir patīkams, lai viss, ko es darīšu, būtu Tev pieņemams. Manis pašas domās nav pārlicēbas, un šī pilsēta, kuru Tu aicini, ir darināta no māla, un tai ir grūti izprast kopīgos uzskatus.

Mans Karali, Tu sacīji, ka uz manas sejas esi atstājis Savējās nospiedumu...

jā;¹ būdams tuvu šai sejai, Es noskūpstīju tās lūpas, kurām bija jāklūst par Manu Atbalsi un jāsludina Patiesība; Es tās mācīju slavināt Manu Vārdu un sacīt:

„dziediet Miera Princim, dziediet Nemirstīgajam un Varenajam Dievam; atveriet savas sirdis un ļaujiet Viņa greizsirdīgajai un dedzīgajai Mīlestībai tās pārņemt; dziediet Kungam un Karalim, un gaviļējiet, kad Viņš nāks;”

tagad, mīļotā, nāc, un lai tavas acis līksmojas par neizmērojamajiem Manas Sirds dārgumiem, un tad Visspēcīgais tevi aizvedīs svētceļojumā uz Manām Ausīm ...

Mana mīlestība, tu iemācīsies klausīties un saprast gudrus sakāmvārdus; ja vien tu ieklausīsies, tu mācīsies no Manas Gudrības un slāpsi pēc ikviena padoma, kas nāk no Manis; Manu Ausu dārzā tu sapratīsi, ka Tās ir atvērtas ikvienam, kurš Mani piesauc patiesi, tiem, kuri nāk pie Manis² ar šķīstu sirdi, tiem, kuri nāk pie Manis, nožēlodami grēkus ar asarām, un neatlaidīgi atgādinādami savu grēcīgumu un necienīgumu; Manas Ausis ir atvērtas tiem, kuri atzīst, ka ir Mani pievīlušī; to dzirdot, Mana Sirds salecās, un nožēlas izteikšana aizved viņus Manos Pagalmos;

lai tavas ausis sadzirdētu Manu Balsi, tev būs jāpieklusina sava balss; nāc un saproti, kā Es atbildu grēciniekiem un nabagajiem, kuri Mani piesauc, un viņus atbrīvoju; sauc uz Mani, un Manas Ausis sadzirdēs tavu lūgumu, un Es nākšu, lai tevi izglābtu; Es sadzirdēšu tavu saucienu, Man ir jūtīgas Ausis; bet tu, būdama radība, nesi bezrūpīga un neizliecies nedzirdam nabago saucienus pēc palīdzības, bet atver savas ausis viņu lūgumam; nesarauc pieri, viņus uzlūkojot, bet gan sniedz tiem palīdzīgu roku; vai nezini, kā Es nodrebu aiz šausmām, ja tiek lūgts, bet Manas radības neuzklausa un neatbild lūdzējam;

Mana Vissvētākā Sirds smeldz Manās Krūtīs; Manu Ausu dārzos tu uzzināsi, kā jūsu Dievs noraugās uz cilvēku dēliem un meitām, Viņš noliecas no Sava Troņa un pieliek Ausi pie pašām viņu lūpām; tu, kas esi redzējusi tūkstošiem miriāžu eņģeļu, kuri stāv ap Manu Godības Troni,³ saki viņiem:

„nāciet un klausieties: Vissvētākais mani mācīja jums liecināt, ko Viņš man ir darījis, kad es izdvesu savu metanoijas⁴ saucienu, un Viņa slava bija manā mutē – ja pēc savas metanoijas es vēl būtu bijusi vainīga savā sirdī, Kungs mani nekad nebūtu uzklaušījis; tomēr Dievs mani ne tikai sadzirdēja, bet arī uzklaušīja manu lūgumu un atbildēja manu lūgšanu; lai ir svētīts Savā Svētumā trīsvienīgais Dievs, kurš nenoraidīja manu lūgšanu, nedz arī liedza man Savu Mīlestību;”

tev viņiem jāsaka šie vārdi;⁵ tagad ienāc savā pastāvīgajā Mājoklī, Manas Sirds laulību istabā, kur tavs Ķēniņš gaida, lai priecātos par tevi, bet tu – par Viņu;

nāc, Mans eņģeli un Mana līgava, Es ilgojos ietērt tevi Savā Vārdā, Savā Klātbūtnē; tavs tērps būšu Es pats, jo Es esmu Viss; Manā Miesā mājo Dievišķības pilnība, tādēļ Manī tu atradīsi piepildījumu; tu būsi apslēpta Manī, un šādā veidā, kad Laiks pienāks, Es tevi vedīšu Tēva priekšā;

Vassula, Es esmu tava saldā smarža, un Es vēlos, lai tu līdzinātos spožai zvaigznei,

¹ Kā jau agrāk rakstīju – šajā vīzijā tiku pievilktā ļoti tuvu pie Viņa tā, ka mana seja saskārās ar Viņa Seju, it kā tiktu ievilkta tajā.

² Es sapratu, ka Jēzus to attiecina ne tikai uz Sevi, bet arī uz biktstēviem.

³ Es sapratu, ka Tronis arī simbolizē Viņa Vissvētāko Sirdi.

⁴ Grēku nožēla (*gr.val.*).

⁵ Svētais lūdza, lai es ieskatos 66. psalmā no 16 – 20. pantam.

kas atspīd šīs paaudzes tumsībā, Es vēlos, lai tu tajā¹ izplati Manu smaržu; tu arī turpmāk mirdzēsi, jo dāvāsi pasaulei to, kas nāk no Manas Mutes – tu ikvienam dāvāsi Dzīvības Vārdu; un daudzi tevī ieraudzīs Mani;² Es tevi esmu ieģērbis Savā Vārdā, lai tu patiešām būtu Mana ceļabiedre;

tagad tavš Patiesais Dievs, tavš Kungs Jēzus Kristus no visas sirds tevi aicina Savā Vissvētākajā Sirdī – tavās Mājās ... Mana māsa, Mans īpašums, Es tev esmu atklājis Savu valdīšanu ... Mana žēlastība ir ar tevi ... ic;

³ un Mana labvēlība saista tevi pie Mums ...

⁴ Manī Mēs tev esam devuši žēlastību ieraudzīt to, ko cilvēks pats nav spējīgs redzēt; Mēs tev dodam Savu Mieru ...

(Iepriekšējais vēstījums man tika nodiktēts vairākos etapos un aizņēma 50 lapas.)

1997. gada 18. februāris

Mans Psalmis un mana Himna, mans Āmen... Mans Brāli, mana Māsa un mans Draugs, mans Tēvs un mana Māte, mana saldā Smarža un mans Vīraks, mana Saule un mana Gaisma, mana spožā, nekad nedziestošā Liesma, mans nemitīgais Mielasts, mana Drošība un mana stipruma Klints, mans Pieaugums un mana Bagātība, manas Durvis uz mūžību – kas gan Tev liek lēkāt aiz prieka, redzot paejot garām šo pīšļu saujīņu?

viņas pilnīgā niecība liek Manai Sirdij palēkties ar tādu līksmību, ka pat Mani eņģeļi, kas stāv Man apkārt, to ievēro;

Tu un vienīgi Tu esi mans Biķeris...

ko gan visu lai Es nedotu tik trauslai radībai ... ko visu Es neesmu gatavs darīt ... lai tavš gājums kopā ar Mani pasaulē tiek svētīts, jo tas izglābs daudzas dvēseles;

lai pat kalni un pakalni zemu noliecas, izdzirdot Manu miera himnu, kas dota Maniem ļaudīm; atgādini tiem, ka Es aizsargāšu visnabadzīgāko;⁵ saki viņiem, ka jūsu dienās sāks uzplaukt tikumi, un pavisam drīz vispārējs miers pārklās Manu radību, un Mana valstība izpletīsies no jūras līdz jūrai; tad Zvērs aiz bailēm sarausies Manas Klātbūtnes priekšā, bet tavi ienaidnieki, kuri ir arī Manējie, zemosies putekļos; Āmen gatavojas ar rijošu uguni šķīstīt ikvienu tautu, jo Es ienīstu atkritēju rīcību; patlaban Debesis rīkojas, tādēļ ietērpies Manī kā visdārgākajā talārā, lai mūsu kopīgajā ceļā pasludinātu Āmen teikto; liec savus soļus Manās Pēdās, kuras ir piesūkušās ar Manām Asinīm;

bērniņ, Es tevi mīlu; pagriezies un paskaties uz Mani, un pasaki Man, ka arī tu Mani mīli; kopā ar Mani Mīlestībai nav beigu, Mana Mīlestība ir mūžīga un droša; centies atdarināt Mani; piepildi sevi ar Manu Mīlestību;

Es, Jēzus, tevi svētīju;

IXΘΥΣ

1997. gada 3. aprīlis

Miera Kungs, esi nomodā pār manu dvēseli, esi mana aizsardzība no vilkiem, kuri mani vajā par to, ka es sludinu Tavus brīnumdarbus un apliecinu savu mīlestību uz Tavu Namu.

Atbrīvo manas kājas no viņu tīkliem un cilpām, pievērsies man... Vai redzi, kā vilku skaits pieaug, vai redzi viņu vardarbību?

Ar skaļiem kliedzieniem viņi mani nosoda un Tavu Acu priekšā saplosa mani gabalos.

¹ T.i., paaudzē.

² Kristus Svēto Vaigu, kurš parādās manas sejas vietā.

³ Pēkšņi ierunājās Mūžīgais Tēvs.

⁴ Runāja Svētais Gars.

⁵ Nabagos garā.

Viņi izdomā nepatiesas apsūdzības, un viņu mute ir plaši atvērta, lai mani apvainotu.
neraizējies par tiem, Es esmu ar tevi; Es tev dodu Savu Mieru un Mīlestību;
Mans bērns, Manas Sirds bērns, pacel savu garu Manējā un nekrīti; vai neesi ievērojusi Manas uzvaras?¹ Mana Godība atmirdz gan šajos Vēstījumos, gan ārpus tiem; paliec arī turpmāk nodevusies Man, paliec lūgšanās un nepaaugstinies, lai visur, kurp tu dodies, būtu ieraugāms Es;² šādā veidā mēs varētu virzīties uz priekšu, tu – ar Krustu vienā rokā un otrā rokā ar Manu Vārdu, kas būs tavs spīdeklis; bet Es, tavs Karalis, majestātiski soļodams tev līdzās, un, pateicoties tavai uzticamībai, godības pilns, sakrātu vienu uzvaru pēc otras; Mans godības scepteris, ko turu Savās Rokās, vadītu tavus soļus turp, kur Es vēlos, lai tu dotos Manā Vārdā;
tagad mēs nokāpsim vēl zemāk, lai sastaptos ar tiem, kuri mīt šausmīgajos grēka dziļumos, un iemācītu viņiem piedošanu, laipnību, žēlsirdību, mīlestību, ticību un cerību; un Es noliekšos no Savas Godības augstumiem pie mirstošajiem,³ kurus vēl arvien tik ļoti mīlu ... lai tos dziedinātu un mierinātu, un pateiktu, cik dārgi viņi ir Manās Acīs; kādu dienu viss izgaiss un izdils kā drēbes, bet Mana Mīlestība uz viņiem paliks nemainīga ...
tagad, Mana visdārgākā, piekļaujies pie Manas Vissvētākās Sirds, lai katrs sirdspuksts, ko tu dzirdi, svaida tavu dvēseli kā svaiga eļļa, tevi atjaunojot un atveldzējot; un, kamēr tu būsi piekļāvusies Manai Ķēnišķajai Sirdij, tu dzersi no Tās plūstošajām straumēm dzīvo ūdeni, kas tevī pārvērtīsies par avotu, pāriplūzdams mūžīgajai dzīvei; esi neatlaidīga un nelokāma savā sirdī, jo Es esmu tava Pestīšana;
Es trīs reizes tevi svētīju Savā trīsvienīgajā Svētumā;

1997. gada 4. aprīlis

Manas Sirds ziediņ, ieklausies Manos Vārdos; Es tev vaicāju: vai tu tici tam, kas ir teikts Rakstos?

Jā, Kungs, protams, ka es ticu!

vai tu tici, ka Dievs var uzrunāt cilvēku?

Tu, runādams uz mani, esi licis man uzplaukt – kā gan lai neticu, ka Tu esi runājis uz mani?

šodien daudzi no Manējiem Manis paša Namā paceļ pret Mani zobenu ... lepības pārņemti, tie saka: „mēs esam dievi;” tie uzskata sevi tik daudz pārākus nekā viss, ko cilvēks ir nosaucis par „dievu”, tik daudz augstākus par visu, kas tiek pielūgts, ka paši ieceļ sevi Manas Svētnīcas tronī un pasludina sevi par Dievu; viņi noraida ikvienu Manis teikto Vārdu, bet lielā uguns jau ir gatava viņus aprīt ... viņi sakās izpratuši Manu noslēpumu, tomēr aizmirst par Vidutāju,⁴ Kuram ir jāatgādina cilvēkam viņa pienākumi, jāapzēlojas par to, jālūdzas cilvēka vietā, lai viņš tiktu atjaunots, un jāpasargā tas no lamatām; to visu Es atkal un atkal no jauna daru cilvēka labā, glābdams viņa dvēseli no mūžīgajām liesmām un ļaudams dzīvības gaismai spoži viņu apspīdēt ...

lai apslēptu savus nolūkus, šie cilvēki, kuri ik dienas paceļ Manu Miesu pret debesīm, tumsībā vērpi intrigas nogāzt Pētera sēdekli; tie vēlas apklusināt Manas Baznīcas Vikāru un visus tos, kuriem Es esmu atklājis viņu plānus un parādījis viņu atkrišanu; slepus tie perina plānus, lai Mani apklusināt, sacīdami: „kurš gan mūs redzēs? kurš gan spēj mūs atpazīt?” bet pazemīgie priecājas, dzirdēdami un pazīdami Manu Balsi, un visnabagākie līksmojas Manā Klātbūtnē;

¹ Lūgšanu sapulcēs piedalījās vairāk cilvēku nekā jebkad.

² Tas ir domāts simboliski, bet arī burtiski, jo Kristus parādās manā sejā, pilnībā izdzēsdams mani.

³ Garīgi mirstošajiem.

⁴ Man šķiet, ka Jēzus šajā vietā runāja par Svēto Garu.

viņu¹ Man upurētie upuri tagad ir ņirgāšanās – Manos Pagalmos tie ir kļuvuši par kauna traipu; šie ļaundari Manā Namā gudro, kā aplusināt Manu Balsi; viņi centīsies jums visiem uzspiest priekšrakstu, kam jānosoda brīnišķie Manas Gudrības darbi, jo šis² Gudrības Darbs ir pacelts kā gaismu izstarojošs karogs, kas atklāj viņu nekrietnību, tā kļūdamas par viņu galveno uzbrukuma mērķi; Mans³ neaptraipītais mantojums ir kļuvis līdzīgs sievietei, kura krāpj savu iemīļoto ...

bet, tev, kuras ausis Es esmu atvēris un kuru esmu darījis par Savu skolnieci, Es saku: nebaidies; ilgojies pēc Manis kā vēl nekad agrāk – lai tās kļūst tev par saldu reibumu, jo tās būs saldākas par vīnu; seko Man, lai beigās tu atrastu Dieva Pazīšanu un Viņa Gudrību; no visas savas sirds alksti pēc Manis, tāpat kā bārenis ilgojas pēc saviem vecākiem; lai tavš vienīgais iepriecinājums virs zemes un debesīs ir Mūsu Trīsvienīgā Klātbūtne, priecājies par iespēju būt Mūsu tuvumā – To tuvumā, kuri tevi ir salaulājuši ar Mūsu Svētumu – Mūsu Godam, bet arī tevis svētdarei;

Mans Dievs, mans Dievs, tagad ir laiks rīkoties, jo Tavs Likums tiek pārkāpts, un ļaunais Tavā Namā iegūst arvien lielāku varu.

Es ieraugu, ka Negantība izplatās, un kā upe, kas izgājusi no krastiem, tā mūs appludina. Trīsvienīgais Dievs un mūsu labklājības Garants, steidzies mūs glābt!

Es piepildīšu Savu Apsolījumu, un tavām bēdām un ciešanām pienāks gals; pasaki Maniem dēliem un meitām, ka drīz Mana Balss atskanēs no augšienes kā pērkona dārdi, un kalnu pamati nodrebēs; patlaban Manā Baznīcā tirgoņi arvien ciešāk savelk cilpu ap to, kuru Es esmu licis Pētera sēdekļi; viņu acis raugās vienīgi uz to, lai viņu nogāztu; viņi izskatās kā lauva, kas gatavs saplosīt gabalos savu upuri, kā jauns lauva, kas uzglūn no sava slēpņa;

Es vēroju tos, kuri vēlas aplusināt Manu Balsi,⁴ Es redzu katru viņu kustību, un tās Manī izraisa reibumu; Es vēroju Savu uzticamo kalpu,⁵ kura lūpas nebeidz svētīt viņa vajātājus; Es klausos viņa balsi, kamēr viņam no muguras tiek uzbrukts:

(Piezīme: Pēkšņi Kungs man ļāva sadzirdēt pāvesta lūgšanas.)⁶

„Savā Mīlestībā, mans Pestītāj, uzklausi manu lūgumu; mani nežēlīgie vajātāji jau tuvojas – cik tālu viņi ir no Tava Likuma! te nu es stāvu vēl pirms rītausmas, lai sauktu pēc Tavas palīdzības: Salve Regina, steidzies mums palīgā, miserere ... ak, Dievs, palīdzi mums! dvēseļu Sargs, palīdzi mums!

Madre di Dios, Svētā Gara Līgava, lai mans sauciens nonāk pie Tevis un aizskar Tavu Mātišķo Sirdi; Visšķīstākā, Tēva, Dēla un Svētā Gara izredzētā, Dieva debešķīgais Tronis, izskati manu lietu un atnes visai pasaulei mieru ... apžēlojies par mums ... apžēlojies par Saviem bērniem ... cerību nopūtā es atveru savu muti, zinot, ka tu atritini Savu apmetni, lai aplātu cietējus, grēciniekus, nabadzīgos un nelaimīgos; mūsu aizsardzībai tu izlej Gaismas un Cerības straumes, un manas ciešanas mazinās; es jūtos drošs kā bērns līdzās savai mātei, kā mazs bērns es patveros Tevī, un ceru uz Tevi, ak, Vissvētākās Trīsvienības debešķīgais Troni;

visu žēlastību Vidutāja, izglāb mūs no grēku plūdu bangām, pavairo Savu žēlastību skaitu un pievērs vecāku sirdis bērniem, bet bērnu sirdis – vecākiem; ak, dievišķās Mīlestības Māte, es lūdzu Tavai Ķēnišķajai, vienmēr žēlsirdības un labestības pilnajai

¹ Tagad Dievs runā par atkritējiem.

² „Patiesas dzīves Dievā” Vēstījumi.

³ Šeit šķīta, ka Jēzus sarunājas pats ar sevi.

⁴ Tos, kuri grib uz visiem laikiem noliegt spēju sadzirdēt Dieva Balsi, nodēvējot to par vienkāršām meditācijām, cilvēka prāta izraisītām pārdomām.

⁵ T.i., pāvestā.

⁶ Šis piemērs parāda pāvesta dedzīgo kontemplatīvo lūgšanas veidu, tomēr tas neatkārtos vārds vārdā pāvesta lūgšanu.

Sirdij pieminēt mani Tēva priekšā; man nebūs nekādu nopelnu, jo Tu, mana Galvotāja, Savā mīlošajā maigumā tanī dienā¹ izglābi manu dzīvību, lai es turpinātu ganīt man uzticētās avis; tikumiem pilnā Marijas jaunavīgā Sirds, apžēlojies par Saviem bērniem un atver Savas Sirds Vārtus trimdiniekiem, un izlej pār mums visiem Savu Gaismu; mācekļu Māte, Uzvaras Māte, ne ar ko nesalīdzināmās Pestīšanas Māte, praviešu un harismu Māte, Patiesā Vīnakoka Māte, ļauj maniem lūgumiem sasniegt Tavu Mātišķo Sirdi; Savā Mīlestībā uzklausi manu saucienu ...
mans Dievs, dvēseļu Sargs, es ceru uz Tevi ...
ak, Dievs, cik ļoti es mīlu Tavu Likumu! Āmen;”

Ak, Kungs, vairs neklusē! Pievērs Savu Ausi viņa lūgumiem un uzklausi viņu! Sūti mums no augstumiem Dzīvo Ūdeni, kas mūs nomazgātu un šķīstītu.

Vassula, Mana draudzene, rītausma uzausīs pēc šīs nebeidzamās nakts un atmirdzēs Mūsu Trīsvienīgā Svētuma Godība;

(Runāja mūsu Svētā Māte.)

Es, tava Svētā Māte, sveicinu tevi, Vassula; jā, Mūsu Sirdis² uzausīs kā rīta blāzma un apgaismos zemes pašreizējo tumsību; Mūsu Sirdis Savā uzvarā atmirdzēs pār cilvēci spožāk nekā visi zvaigznāji kopā, tās būs mirdzošākas nekā tūkstošiem sauļu, un cilvēki, kuri gadiem ilgi bija staigājuši tumsībā, ieraudzīs no debesīm atspīdam lielu gaismu, pār tiem, kuri mita krēslas valstībā, atmirdzēs gaisma; daudzi no jums, bērniņi, gaida redzamas zīmes un brīnumus; daudzi no jums paceļ skatienu uz augšu, meklēdami debesis, tomēr Mans Dēls Jēzus ir jūs brīdinājis, lai jūs nemeklējat redzamās zīmes, bet gan to, kas ir patiess un dievišķs jūsu iekšienē; daudzi no jums lasa un pārlasa šo pravietisko Atklāsmi tikai ar acīm, bet tā arī nekad neierauga tās būtību, jo lasīdami jūs tikai vēlaties atrast pārdabiskas zīmes vai kādas norādes par brīnumdarbiem; tā vietā jums būtu jālūdz Svētais Gars, lai tas izlietu pār jums atpazīšanas un uztveres garu, kas jums palīdzētu dziļāk ieskatīties Kristus un Viņa Augšāmcelšanās Noslēpumā un dotu jūsu dvēselēm spēju garīgi progresēt un sasniegt apsolīto zemi ... ja jūs turpināsiet sevī izkopt veco attieksmi, Mani nabaga bērni, tad dienā, kad jūs sastapsieties Vaigu vaigā ar savu Radītāju, jūs stāvēsiet Viņa Troņa priekšā tukšām rokām, jo jūsu dvēsele vēl arvien būs kailatne, izkaltusi zeme un tuksnesis; bet, ja jūs ar pareizu sirds nostāju ielūkojaties Noslēpumos, kurus Mēs jums atklājam šajos Vēstījumos, tad jūs sāksiet saprast, ka katrs darbs, ko Dievs dara, ir Godības un Majestātes pilns;

kad Viņš ar izgrezno dvēseli Savu Majestātiskumu un vērš tās soļus uz Savu Valstību un Debesīm, tad jūs pieminēsiet šo notikumu kā brīnumu, jo jūs būsit ieraudzījuši Viņa Godību; kad Dievs pabaro izsalkušos un tos, kas Viņa bīstas, ar dievišķo Barību, lai arī viņi var kļūt par Dieva Valstības mantiniekiem, kad Viņš tos apveltī ar uzticamību un veselumu, tad jūs pieminēsiet arī šo Viņa brīnumdarbu, jo tajā jūs atpazīsiet Viņa Svētību; šo Svētību jūs nēsāsit sev ap kaklu tā, kā citi nēsā uzvaras vainagu;

kad Viņa Gudrības Darbi, kas ir kā bezgalīga jūra un mirdz kā tūkstošiem sauļu, izgaismos jūsu dvēseli, lai jūsu lūpu augļi pieaugtu un lai ikviens to izrunātais vārds ir kā rijoša uguns, kas šķīstī šo zemi, tajā dienā jūs dienu un nakti nemitēsieties dziedāt slavas dziesmas Āmen par Viņa pāri plūstošo labumu, pacietību un iecietību, ko Viņš visus šos tuksneša gadus pret jums ir izpaudis; tad jūsu dvēsele pieminēs šos brīnumdarbus – jūsu ikdienas dzīves zīmes un brīnumus; tādēļ Mani bērni, tikai

¹ Dienā, kad notika atentāta mēģinājums pret pāvestu.

² Jēzus un Marijas Sirdis.

atgriezoties pie Dieva, jūs atklāsiat patieso Dieva Godību, kura mājo jūsos un jūs izgaismo;

noņemiet plīvuru no savām acīm un ieraugiet, ka Radītājs dzīvo arī jūsos un Viņš jūs apskauj Savā Mīlestībā; jūsu Radītājs vienlaikus ir arī jūsu Laulātais Draugs,¹ jo Viņš ir ikvienas radības Galva²... lūdzieties, Mani bērni, par tiem, kuru sirdis ir novērsušās no Dieva; daudzi no viņiem saka: „šodien ēdīsim un dzersim, jo rīt mums jāmirst,³ nāciet, liksmosim, kamēr mēs esam dzīvi, jo mūsu dzīve izgaiss kā mākonis, jā – mūsu dienas šeit, virs zemes, ir skaitītas, tās pāries kā ēna, tādēļ liksmosim!” tie apkauno paši sevi un Dieva Attēlu, grimstot arvien dziļāk grēkā un neapzinādamies, ka viņi jau ir vairāk miruši nekā dzīvi ... ak, tik daudzus no tiem neceļos ir aizvedušas viņu pašu iedomas un stūrgalvīgi spriedumi ir samežģījuši viņu domas;

Manam Dēlam Jēzum Kristum, cilvēces Pestītājam, ir Vara izglābt ikvienu, jo Tēvs, jūsu Radītājs, Viņam ir devis varu pār visu cilvēci; šodien Viņš dara tādas zīmes un brīnumus kā vēl nekad visā cilvēces vēsturē;

Dievs noliecas no Debesīm pie jums, Mani bērni; jūsu Karalis Jēzus ir noliecis pie malas Savu Kroni un nokāpis no Godības Troņa, lai jūs aizsniegtu; Viņš ir Karalis, Kurš bija sēdināts Savā ķēnišķajā Tronī, ietērpts bijību iedvesošā diženumā, Viņa Godībai laistoties spožāk par zeltu un dārgakmeņiem; pacēlis Savu žēlsirdības pilno un majestātiskumā kvēlojošo skatienu, Viņš nolūkojās eņģeļu pulkos, kuri stāvēja Viņam visapkārt, Viņš nolūkojās Savos Svētajos un visā Debesu Galmā, un tad, ar Mīlestībā degošu Sirdi, sacīja:

„Es esmu nolēmis atvērt Savus Debesu apcirkņus⁴ un izliet pār šo neprātīgo paaudzi Savu apslēpto Mannu,⁵ Dārgumu, kas ir aiztaupīts šiem laikiem, kad pasaule atsals un savā sirds aukstumā novērsīsies no Dieva Mīlestības;⁶ lai jau tagad top zināms, ka bezdievji tiks pabaroti no šiem krājumiem, jo Es Pats iešu pie viņiem ar mierinājuma vārdiem un mierināšu nelaimīgo; Nožēlojamībai Es atklāšu Savu lielo Mīlestību un dziedināšu viņu brūces;⁷

Es Pats viņus uzrunāšu un pastāstīšu tiem, ka esmu viņu Brālis un Dievišķais Draugs, kurš var atgriezt atpakaļ viņu dievišķību; savas verdzības rūgtumā tie cits pēc cita sev vaicās: „kā gan es, būdams tārpu tārps, tārps starp tārpiem, varu tikt uzskatīts par Visuaugstā bērnu? kā gan Godības pilnais Dievs ir varējis mani divreiz uzlūkot un piešķirt man vietu Savu Svēto vidū? kā gan šī Godības pilnā Saule ir varējusi uzaust un atspīdēt arī pār mums?”

nē, tārpiņ, nē – tu nemirsi; tavs Ķēniņš neļaus tev nomirt, Es tevi, mazais tārpiņ, izglābšu ar Savu Roku, Es nākšu tev palīgā, lai arī tu kādu dienu spētu parādīties Manos Pagalmos; tavu pretīgumu Es pārvērtīšu svētkos, jo tavs Karalis šobrīd ir pie tevis;⁸ no svētku vietas Es tevi pārveidošu paradīzē, godības pilnās Debesīs, lai Es Savā Godībā un Krāšņumā tajās varētu tikt slavēts un godināts; šajās Debesīs tu

---

¹ Is 54, 5.

² Rm 7, 4 un 1 Kor 11, 3.

³ Is 22, 13.

⁴ Vienlaikus es dzirdēju arī vārdu „krājumus”.

⁵ Kad tika izteikti vārdi „apslēptā Manna”, es vienlaikus ar tiem sapratu arī „Vissvētākās Sirds apslēptie dārgumi, uz kuriem tika atļauts palūkoties svētajai Ģertrūdei un par kuriem viņai tika teikt, ka šie dārgumi ir pataupīti tam laikam, kad cilvēku mīlestība uz Dievu atsals.” Tiek runāts par pašreizējo laikmetu.

⁶ Šie vārdi apstiprināja, ka biju sapratusi pareizi.

⁷ Brūces, kuras grēks ir ienesis mūsu dvēselē.

⁸ Šie vārdi atgādināja vienus no pirmajiem vārdiem, ar kuriem mani 1985. gadā uzrunāja mans eņģelis Daniēls: “Dievs ir pie tevis un tevi mīl.” Šie vārdi aizsāka manu atgriešanos, kuru saņēmu caur Dieva žēlastību.

piesauksi Mani un meklēsi Manus Ceļus, lai no šā brīža tu varētu dzīvot; Mana Visvarenā Elpa dvesīs pār tevi Manu Smaržu;

neviens nezina visus Debesīs apslēptos brīnumus un neviens nezina, kā Es varu darīt zināmu uz zemes Savu Gribu tādu, kāda tā ir Debesīs; lai kāds arī tu, tārpiņ, būtu – svarīgs vai ikdienišķs, bagāts vai nabags – Es atvēršu Savas Lūpas, un no Manas Mutes pār tevi, tārpiņ izliesies Mana smalkākā ziede, svaidot katru no jums;¹

jā, Es nākšu un viņus atbrīvošu; lai tie saņemtu dūšu, Es tiem parādīšu Savus brīnišķos Darbus un atgādināšu par viņu mantojumu, dāvādams tiem Savu Valstību ... Savā bezgalīgajā Maigumā Es noliekšos no Debesīm un ar Sava zelta zižļa palīdzību pacelšu tos, kas tikko dzimuši, lai tie Man sekotu Manās Pēdās; daudzi neizpratnē skatīsies uz Manu izvēli – kā gan žēlastība un žēlsirdība var tikt dota arī tiem, kuru vairs nebija? Es nokāpšu līdz pat viņiem un došos uz visattālākajām zemēm, un iejukšu viņu vidū; tie teiks Manu Mīlestību pārāku par vīnu, sacīdami: „cik labi un pareizi ir mīlēt Tevi, pasaules Valdnieku!”

² tad, taisnīguma pilns, Viņš pacēla Savu labo Roku un svētīja zemi; tu, meitiņ, turpini darīt to, ko Dievs tev ir uzticējis – vai redzi, ka tavas acis pēc šī medus nobaudīšanas ir tapušas spožākas?³ piepildi savu muti ar eļļu⁴ un, Manis svētīta, turpini savu ceļu – Es esmu ar tevi;

1997. gada 12. aprīlis

Vassula, Es tev dodu Savu mieru; nāc un uzklausi savu Svēto Māti: Visaugstais patiešām ir tevi uzrunājis ar Savu Vārdu; tagad nāc – tu, kurai ir ticis uzticēts Dieva Vēstījums; nāc un uzraksti šādus vārdus: „Christos Annesti!”

*Alithos Annesti!*⁵

jā – Kristus ir augšāmcēlies! un Dievs vēlas, lai tu ikvienam pateiktu šos vārdus; pasludini šai mirstošajai pasaulei, ka Mans Dēls patiešām ir augšāmcēlies; Mans eņģeli, sludini augšāmcēlušos Kristu, jo daudzi sava racionālisma dēļ tavā paaudzē neatzīst šo patiesību; vai neesi lasījusi: „šie cilvēki lepojas ar saviem pasaulīgajiem sasniegumiem, domādami, ka viņiem ir viss, ko tie vēlas, un, ka viņi atrodas svētlaimē, kamēr vien tiem pieder laicīgas karaļvalstis;” viņi ir pašapmierinātības pilni tā vietā, lai būtu piepildīti ar trīsvienīgā Dieva pilnību;

tādēļ pasaule ir nemieru pilna, un tajā tiek izliets tik daudz nevainīgu asiņu; bet tās ir arī laika zīmes; Sātans un viņa tumsas vara spļauj pār zemi savu vēmekļus, ienesot ģimenēs postu un arī šķelšanos; visur pasaulē viņi liek celties viltus praviešiem, kuri arī dara zīmes un brīnumus, bet tas notiek ar nodomu, lai arī izredzētie iekristu viņu nodevības tīklos; Mani nabaga bērni, šie viltus pravieši tiek izlieti pār jums kā lietus, viņi ir ienesuši jūsu vidū daudz ļaunuma un apjukuma ... vārdi un nepatiesi zvēresti piepilda viņu mutes, un viņu pravietojumi līdzinās postošām nezālēm, kas jau kuplo Kunga lauka vagās; to saknes izplešas, dodamas dzīvību jaunām postošām nezālēm; Mani bērniņi, jūsu ausīs atskan brīdinājuma signāli par draudošām briesmām, bet šķiet, ka jūs tos nesaprotat un neatpazīstat; tie meklē vēju, kas uznestu viņu balsis

¹ Dz 1, 3: „Brīnišķa ir Tavu ziežu smarža; pats Tavs Vārds ir kā maigi iztriepta dzidra ziedes eļļa, tāpēc arī jaunavas Tevi tā mīl.” Jēzus vēlējās pateikt, ka, izlejot pār grēciniekiem Savu ziedi, viņi taps dziedināti. Citiem vārdiem sakot, ziede simbolizē Viņa Vārdu (personvārdu) – kad Viņa Vārds nāk pār grēciniekiem, tie iemīl Dievu.

² Vēstījumu turpināja Dievmāte.

³ Dievmāte vēlējās pateikt: Debesu Manna, kas šeit simbolizē Dieva Vārdu (izrunāto vai rakstīto Vārdu).

⁴ Šajā gadījumā eļļa simbolizē Dieva Vārdu (personvārdu). „Tavs Vārds ir kā maigi iztriepta dzidra ziedes eļļa.” (Dz 1, 3)

⁵ Grieķu valodā – Kristus ir augšāmcēlies. Atbilde ir: „Patiesi augšāmcēlies!”. Šādi viens otru sveicina 40 dienas pēc Augšāmcelšanās svētku svinībām.

augstāk par ķēniņa Salamana, pravieša Elijas vai Mozus balsīm ... viņi paši sevi pasludina par neapšaubāmi pārākiem,¹ tie uzliek sev galvā kroni un domā pie sevis: „vai nav brīnišķīgi baudīt tik lielu varu?” pieņemiet šo brīdinājumu, lai netiktu pievilti – lai Dievs apveltī jūsu sirdis ar atpazīšanas dāvanu, un jūsu acu priekšā atklātā Godība ievēd jūs Patiesībā;

1997. gada 24. aprīlī

(Jeruzaleme.

Lūgšanas laikā „Patiesas dzīves Dievā” lūgšanu grupā Jeruzalemē Kristus mani aicināja saņemt šādu vēstījumu.)

Manas mīļotās dvēseles, jūs esat Mana dāvana; jūsu klātbūtne šeit ir kā dāvana Man; jūsu lūgšanas Man ir kā glāsti, esiet svētīti ...

bet tavas asaras,² Mana māsa, ir kā remdinošs balzāms uz Manām brūcēm;

Mani draugi, Es esmu ar jums; palieciet ar Mani; ic;

1997. gada 6. maijs

Mans Kungs, mans Biķeri un mans Mielasts, Tavā Klātbūtnē man nekā netrūkst – lai ir svētīts Tavs trīskārt Svētais Vārds!

Es gulēju pīšļos, līdz Tavs Vārds nonāca manās ausīs un mani atdzīvināja. Tad Tu Savā lielajā Mīlestībā un Līdzjūtībā noskūpstīji un atvēri man acis, un es sāku redzēt. Es raudzījos pāri augstākajām zvaigznēm un savā sirdī ieraudzīju Tavu neaptveramo lielumu.

Es ieraudzīju Neredzamo Dievu un To, Kurš ir Neaizsniedzams – pēkšņi Viņš bija man visapkārt un manī iekšā!

Tikai viens vārds no Viņa Lūpām, un neaurredzamais pēkšņi kļuva caurredzams, bet manī mītošais Starpnieks pacēla manu garu mākoņos. Kopā ar Viņu un caur Viņu Tas pacēla manu dvēseli pilnīgā vienotībā ar Tevi, tas ļāva man iekļūt Tavas Majestātes pašās dzīlēs.

Mana Vassula, tavu acu priekšā Es esmu nolīcis Savu Mīlestību;³ vai neievēroji, ka Es tevi ieskāvu ar atbrīvošanas dziesmām? vai tu vēlies, lai Es tev nodziedātu vēl kādu no tām?

Ak, jā! Es vēlētos, lai Tu man dziedātu dziesmu, kura nekad nebeidzas!

Es dziedāšu šo dziesmu,⁴ kura skanēs visu mūžību un skanēs jums visiem; un tu, Mana mīļotā, vari būt Mana arfa un Mana lira, kas pavada Manu Balsi;

nāc, nāc un saki savai dvēselei:

”Jēzus ir mana pestīšana;”

(Jēzus dziesmas nosaukums.)

Es esmu tava pestīšana; vai redzi, kā Es nāku, nesdams Savu vissmalkāko vīraku un mirru smaržu līdz pat tavai istabai? Mana trauslā būtne, neklīsti vairs apkārt kā bezpajumtniece, bet ļauj Man tevi ievilkst Sevī; priecājies par Manu Klātbūtni, priecājies par Manām lielajām Sirds bagātībām – ar tevi Es saistījos laulības saitēm; Es esmu kļuvis par tavu ķēnišķīgo padomdevēju; lai tevi iedrošinātu, laiku pa laikam

---

¹ Mūsu Svētā Māte mūs brīdina no tiem, kuri sevi pasludina pārākus par Salamanu vai arī staigā apkārt, saukdami sevi par Eliju, Mozu vai Ēnohu. Ir arī citas dvēseles, kas atrodas pilnīgos maldos – tās daudzus ievēl savos maldos un mudina tiem sekot.

² Jēzus vērsās pie klātesošas mūķenes.

³ Skaidrodams man Savu attieksmi, Jēzus izmantoja arī žestus. Iesākumā abas Viņa Rokas bija paceltas tā, it kā Viņš tajās kādu nestu, bet pēc tam Viņš nolaida Rokas tā, it kā ļoti uzmanīgi noliktu kādu zemē.

⁴ Jēzus Mīlestības vēstījums ir dziesmas. Dieva Vārds ir tik skaists, ka tas dvēselei kļūst par dziesmu.

Es parādīšos;¹ nevaicā: „kas ir Tas, Kurš parādās kā gaismas stabs?”² pirms sacēļas rīta vējš, pirms pagaist nakts ēnas, nāc pie sava Iemīlotā un patveries Viņa apskāvienos, tad tava dvēsele priecāsies Viņa skaujās; neviens netraucēs tavu atpūtu, neviens nespēj iztraucēt tevi, ja esi Manā Sirdī, jo Tajā Es tevi, Mana iemīlotā, pasargāšu no visa; neviens neuzdrīkstēsies tevi traucēt, neviens neuzdrīkstēsies tev tuvoties, jo jau no tālienes tie ieraudzīs, kā Manās Acīs liesmo Manas greizsirdīgās Mīlestības uguns, greizsirdīgi tevi sargājot; tagad Es ļaušu runāt Savai greizsirdīgajai Mīlestībai; kā Dāvids ir sacījis savā psalmā: „Tu svaidi ar eļļu manu galvu ...”

tāpat, turēdams Plaukstā Savu Sirdi, arī Es tev saku: Mana līgava, par to, ka Manis dēļ esi gājusi cauri grūtībām un vajāšanām, Es tev parādīšu cieņu, atkal no jauna svaidot tavu galvu ar eļļu; lai šī eļļa, Mana mīlotā, pārklāj tavu galvu un dziedina visas tavas nepilnības; un, kā lilija starp ērkšķiem, tā lai tava klātbūtne ir tik starojoša un skaista, ka ievēd daudzas dvēseles Manas Sirds laulību istabā; Es vēlos, lai arī šīs dvēseles līksmojas Manī, nākamajās dienās liecinādamas par Manu svētlaimi; tad ar gaviļu dziesmām viņas svētīs Manu Svēto Vārdu; un Es, savukārt, došu tām mīlestību, kura viņām liks ilgoties pēc Manis; Es vairošu viņas slāpes, kas liks tām meklēt vienīgi Manu Sirdi;

kā karalis, kurš sēž savā ķēnišķīgajā tronī, tērpies savā parādes mantijā, kas laistās zeltā un dārgakmeņu mirdzumā, un tur savā labajā rokā valdnieka zizli, par Savu pienākumu un galveno uzdevumu Es uzskatīšu pasargāt Savu Troni jūsu sirdīs tā, lai jūsu sirdis arī turpmāk būtu izgreznotas ar jūsu Kunga un Karaļa bagātību; šī bagātība ir – pazīt Mani Manā trīsvienīgajā godībā; šī bagātība ir bijība Manā priekšā un izvairīšanās no jebkāda veida grēka, un visbeidzot – tā ir Manas Dievišķās Gribas pildīšana un viss, kas iepriecina Mani, jūsu Dievu ...

Mana ceļabiedrene, tagad atdusies Manos apskāvienos un ļauj, ka Es tevi nesu Savās Rokās; ļaujies skūpstiem un glāstiem – neviens, kad tas sastapsies ar Manu skatienu, neuzdrošināsies traucēt tavu atpūtu; ja kāds³ būtu tik neapdomīgs, ka uzdrošinātos Mani izaicināt, Mana Elpa to aiznestu projām, samaldama putekļos;⁴

nāc, lai tavs gars uzsūc Gudrības noslēpumus, lai tavs gars lepojas par patiesajām Zināšanām, kuras Es Pats esmu tev devis; lai tavs gars priecājas, ka Es, vienīgais Dēls, kas esmu vistuvāk Tēva Sirdij, esmu pietuvojies arī tavējai tik tuvu, cik vien tas ir iespējams; lai tavs gars uzņem Manu saldumu; Es, Jēzus, esmu tava Pestīšana un tavs Svētais Ceļabiedrs; Tas, Kurš tev dzied šo dziesmu, ir apslēpts kopā ar tevi un ir tevī; Es esmu Viņš;⁵

Mana Vassula, padomā, cik daudz dāvanu Es esmu tev devis, lai tu kļūtu ne vien par Manu vēstnesi, bet arī par Manu visdārgāko līgavu; tevi ir audzinājis Mans Vārds, Mana Gudrība ir ienesusi tevī kārtību, tevi ir nodrošinājis Mans Gars, bet Mana Ķēnišķīgā Sirds ir izrādījusi tev uzmanību un labvēlību, tādēļ priecājies! priecājies un līksmojies, ka Es, Jēzus, esmu tava Pestīšana! tādēļ pacel savas acis, Mana mīlotā, un palūkojies uz To, Kurš ir par tevi atdevis Savu Dzīvību;

¹ Kristus runā par tiem brīžiem, kad Viņš parādās manā sejā, to darīdams pilnīgi neredzamu. Par šo fenomenu ir liecinājuši daudzi.

² Kādu nakti, kad istabā viss bija tumšs, es sev līdzās ieraudzīju divus žilbinoši spožus gaismas stabus, līdzīgus spogulim, kas laistās saulē, bet acis no tā neapžilba. Es nobijos, bet tad sadzirdēju: „nebaidies”, un tad gaisma izzuda.

³ Es sapratu, ka tiek runāts par tiem, kuri uzņēmās vēlmē nodarīt ļaunumu.

⁴ Jēzus Balsī bija jaušama humora pieskaņa.

⁵ Jņ 18, 6. 8

neklausies tajos, kuri ir nodevības pilni un runā niekus; viņi nekad nav Mani sastapuši, viņi pat Mani nepazīst, bet pār tevi ir uzlēkusi Mana Godība un caur tevi tā ir uzaususi daudzās citās sirdīs; šī ir tā Manas Vissvētākās Sirds bagātība, par kuru jau sen iepriekš ir ticis pravietots, bagātība, kas atvedīs atpakaļ pie Manis un ievēdīs Manos Pagalmos daudzas tautas; tāpēc pacel savas acis un palūkojies uz savu Godības pilno Karali, vienmēr tik maigo Iemīļoto; paturot acīs šo krāšņo redzējumu, tu arī pati arvien vairāk starosi, jo Manas Sirds bagātības plūdīs pie tevis kā jūra un dos tev spējas žēlastībā turpināt Manu Darbu;

Mana iemīļotā, Es tevi esmu svaidījis, lai tu ietu un sludinātu, ka Es atjaunoju Savu radību, un, ka Mana Atgriešanās ir neizbēgama; bet pašreiz mēs abi – tu un Es – atkal dosimies pie tautām un it īpaši tur, kur vairāk ir tuksnesis nekā dzīvība; ļauj Man atjaunot tavus spēkus Savā Sirdī un piepildīt savu sirdi ar Savu Mieru; mēs abi atkal parādīsimies kopā, kad pienāks laiks; katrā Manā solī tiks sveiktas Manas uzvaras, iekarojot dvēseles, un tu, steigdamās pie Manis, skriesi un nepagursi, tu runāsi, bet nekad nebūsi izslāpusi, tu stāvēsi un nejutīsi nogurumu; tu dosies uz priekšu kopā ar Mani, tā ka tavas pēdas tik tikko skars zemi, un Es tajā pašā laikā pacelšu tavu roku, lai tā svētītu cilvēkus Manā trīskārt Svētajā Vārdā;

tagad, Mana izredzētā, Es turu tavu labo roku un vēlos tevi ietērt Savās visdārgākajās drānās; Es tevi ietērpšu pats Sevī; kad būsi ietērpta Manī, šis tērps tev dāvās ļoti lielu spēku ciešanu brīžos, tas tevi mierinās grūtību un bēdu laikos; līdz ar Savu ietērpu Es tev palīgā sūtīšu arī Savu Māti, kura vienmēr būs tev līdzās; Savā Žēlsirdībā Viņa vadīs tevi, lai Dieva bijībā tu sasniegtu svētuma pilnību;

tagad iepriecini Mani un arvien piesaisti Manus Vārdus savai sirdij, lai viss, ko tu darītu, tiktu darīts ar cieņu un godu; tevi ir sūtījis karaļu Karalis, un, ja kāds vaicātu, kurš ir šīs dziesmas autors, tad atbildi viņiem, sacīdama: „Tas, Kurš dzīvo Godības augstumos; Tas, Kurš Savā trīsvienīgajā Svētumā ir dvesis tevī dzīvību; Tas, Kurš sacīja samarietei: „Ūdens, ko Es došu, kļūs par avotu, kas verd mūžīgajai dzīvei;” Tas, Kurš neskaitāmiem izkaltušiem kauliem sacīs: „izkaltušie kauli, uzklausiet Vārda vārdu, piepildiet sevi ar Manu Elpu un celieties augšā!” Mana māsa un iemīļotā, saki viņiem: „šīs dziesmas Autors ir Tas, Kurā jūs dzīvosiet visu mūžību, kur jūs Viņam sekosiet”;

Manas Dvesmas dvesma, Manu Acu liesma, nepagursti pierakstīt Vēstījumus, bet lai arī turpmāk tava auss ir cieši piespiesta Manām Krūtīm; pat vissvinīgākie Manam godam veltītie svētki nevarētu līdzināties tiem dārgajiem mirkļiem, kurus pavadām divatā, un kuru laikā tu pret Mani esi kā atvērta grāmata, kurā Es varu ierakstīt Savu Mīlestības Dziesmu; šajā Mīlestības Dziesmā Tas, Kurš ir Nepazīstams nepazīstamajiem,¹ viņiem tiks atklāts visā Savā Godībā; jo Es, Kungs, neatraido cilvēci, un arī Mana labvēlība pret to nav pagaisusi; lūk, ko nepazīstamie tad sacīs ar lielu prieku:

„Jēzus ir mana Pestīšana!”

Mana Vassula, Dievs ir tavs Draugs; Tas, Kurš pārzina visas lietas, ir tavs Draugs; Tas, Kuru tu esi uzaicinājusi pie sava galda, ir tavs uzticamais Draugs; lai tautas zina, lai tās iepazīst, Kurš ir Tas, Kurš stāv pie viņu durvīm un klauvē; ja vien viņi dzird Manu Balsi un atver Man durvis, tad Es ienākšu, apsēdīšos tiem blakus un dalīšos ar viņiem šajā mielastā; tad, laikam pienākot, arī Es tiem parādīšu pateicību, aicinādams viņus uz Savu Debesu Troni;

---

¹ „Nepazīstams” Dievam ir tas, kurš nepilda Viņa Dievišķo Gribu, jo nav sastapies ar Viņu (Mt 7, 21 – 23).

Kungs, Tu esi Varens, Tu esi Godības pilns un brīnišķi Spēcīgs un neuzvarams! Lai visa Tava radība kalpo Tev taisnīgumā un patiesībā!

tās lielās mīlestības dēļ, ar kādu tu Mani mīli, Mans Tēvs un Es esam tevī izveidojuši Sev mājvietu ...¹

ak. Vassula, Man vēl ir daudz kas tev sakāms, tomēr tagad ir pienācis laiks, kad tev jāpabeidz arī citi pienākumi; Es esmu ar tevi un priecāšos, noskatoties, kā tu rūpējies par savu ģimeni; Mana iemīļotā, jau kopš tavas dzimšanas un tavas bērnības laikā Manas Acis vienmēr ar prieku ir lūkojušās tevī, kuru Manas Sirds bija izraudzījusi, lai kādu dienu darītu par Koku; Dēla meita,² Es tevi mīlu; mūžīgā dzīve ir pazīt Mani, vienīgo Patieso Dievu; nāc;

1997. gada 21. maijs

Kungs, Raksti saka:

„Pazemīgie ēdīs un būs paēduši.”

(Ps 22, 27)

Šodien Tu piepildi mūsu izsalkušās mutes ar Savu Vārdu – bet kādēļ gan Tavs Nams saceļas pret mums?

tādēļ, ka tava roka atmasko ienaidniekus, kuri ir ielfiltrējušies Manā Baznīcā;

Jā, bet viņi atmet galvu un nīrgājas par Taviem Vārdiem...

neraizējies par grēciniekiem – pienāks diena, kad viņi tiks padzīti no Maniem Pagalmiem;³ bet tu nevilksi ārā zobenu ...

Nesen Tu man ļāvi redzēt vīziju, un tajā Tu šķiti tik laimīgs un prieka pilns!

Es skatījos uz Savu iemīļoto ...

Ak, ko gan lai es saku?

izrunā Manu Vārdu ...

Jēzus Kristus, Dieva mīļotais Dēls un Pestītājs.

lai tava palāvība ir tikpat spēcīga, kāda tā bija tajā dienā; ļaujies uz Mani, kad tev saku: lai arī kas notiktu, Es līdz galam palikšu ar tevi šajā veidā; ļauj Manai Sirdij vienmēr priecāties tevī ...⁴ ļauj Man vienmēr baudīt tavu nevainību, protams; vai priecājies par šo ceļu kopā ar Mani?

Mans Karali... Vai Krāšņumā un Godībā tērtais Karalis, Gaismas un spožuma mantijā ietīnīes, varētu priecāties, kā tas tev izskatās, par tārpiņa draudzību?

tavs grēcīgums ir savaldzinājis tavu Karali; bet tevi savaldzināja Viss, kas Es Esmu un kas tu neesi;

Tu atnāci pie cilvēka, kam nebija laba slava ... Tu piepildīji izsalkušo ar labumiem, tādēļ visu savu dzīvi es vēlos Tevi slavēt.

Mana mīļotā turpinās dalīties ar Mani iepriecinājumā, bet Es tevi turēšu cieši piespiestu pie Manas Sirds; vai neesi lasījusi: „ja kāds ir nevainīgs, Es tam dāvāšu brīvību ...”⁵

⁶nē, tagad neko nesaki, tikai mīli Mani ... mīlestība pret Mīlestību un sirds pret Sirdi; lai mīlestība paceļ tavu dvēseli pie Sevis;

IXΘΥΣ

1997. gada 5. jūnijs

¹ Es sapratu, ka Kungs man it kā sacīja: „Mēs salaulājāties ar tevi.”

² Vassiliki nozīmē „Karaļa meita”. Kad Jēzus mani uzrunāja šādiem vārdiem, es sapratu, ka Viņš ir Karalis, un Viņš mani uzrunā simboliski.

³ Neesmu pārliecināta, vai Dievs šajā gadījumā runāja par Debesu Pagalmiem, vai arī par Baznīcu.

⁴ Es sapratu, un tad Kristus turpināja.

⁵ Īj 22, 30.

⁶ Es vēlējos kaut ko piebilst.

(Griekija, Rodas sala.

Šis vēstījums tika dots „Patiesas dzīves Dievā” asociācijas locekļiem. Bija sapulcējušies 140 cilvēku no 23 dažādām tautībām.)

Mans Kungs, Tavs Vārds ir manu kāju spīdeklis, Tava Klātbūtne ir manas sirds Prieks un Miers.

Cilvēces Pestītāj, ko man darīt, lai būtu Tev patīkama? Kā lai es atlīdzinu Jahvem, savam Tēvam, par Viņa dāsnumu?

miers lai ir ar tevi¹... liec atskanēt Manai Balsij līdz pat zemes robežām; lai ikviens dzird un saprot, ka Es esmu maiguma un žēlsirdības Dievs;

Mana tauta, Manējie, meklējiet Mani no visas savas sirdis un novērsiet savas acis no pasaules – paceliet tās augšup uz Mani un lūkojieties savā Radītājā;

Es, jūsu Radītājs, Kurš jūs ļoti mīl, jums saku: brīvība ir rodama Manā trīskārt svētajā Garā; Mana Mīlestības Dziesma ir dāvana, lai dotu jums vairāk sapratnes, lai jūs tuvinātu Man un jūs Mani labāk iepazītu kā savu Tēvu; Manas Sirds svētītie, arī turpmāk esiet patiesi pret Mani, un jūs dzīvosiet; kurš ilgojas pēc Manis, lai tas nāk pie Manis, un Es būšu viņa iepriecinājums tāpat, kā viņš būs arī Mans iepriecinājums, Mans dārzs un Manas Debesis;

esiet svētīti jūs visi, kas esat šeit sapulcējušies Manā Vārdā; esiet vienoti Mūsu Vienotībā;

(Kamēr es šo vēstījumu nolasīju sapulcei, kāds to bija uzņēmis videolentē. Pēc tam kāds no klātesošajiem kamerā vēlējās noskatīties uzņemto. Viņš ieraudzīja, ka Kristus Karaļa ikona, kura atradās uz galda līdzās man, kamēr es lasīju, kustināja lūpas vienlaicīgi ar mani.)

1997. gada 23. jūnijs

(Japāna.)

Mana Vassula, dzīvo mierā; lūgšim Tēvu:

„Tēvs, Savā uzticīgajā Mīlestībā pievērsies Japānai un Savā bezgalīgajā Maigumā steidzies būt tai žēlsirdīgs; ieklausies nabagos un grēciniekos, un Savā pestījošajā spēkā augšāmcel Japānu, lai tā godinātu Tevi;

vismaigākais no Tēviem, māci viņiem jau kopš bērnības Savus Likumus, lai viņi varētu paust Tavus brīnumdarbus un dziedāt Tev nebeidzamu slavas Himnu;

lai šī tauta kļūst par slavas dziesmu Dziesmai un par neatvairāmu vīraka smaržu;

Kungs, es Tevi lūdzu, lai caur Savu Vārdu Tu nāktu pie šīs tautas; Āmen;”

jā, Visa Radītājs ir vienmēr mīlējis viņu;²... Mana Vassula, runā, kad Es runāju, un esi Manas Lūpas; pagodini Mani;

(Kungs man lika palikt Japānā piecas nedēļas. Notika daudzas nelielas tikšanās, uz kurām klausīties Dieva vārdus nāca pat ateisti un budisti. Tika likti pamati trīs lūgšanu grupām, kuras sāk sekot „Patiesas dzīves Dievā” trīsvienīgajam garīgumam.)

1997. gada 13. augusts

Mans Kungs, Tu pār mani esi izlējis svētību lietu, un caur tām mana dvēsele ir atradusi savas Mājas Jahves Pagalmos... Vietā, kur mājō tūkstošiem miriādu eņģeļu, Tu nodrošini mūs ar Savu Labumu.

Mans Dievs, Tavs Vārds līdzinās himnai – to dzirdot, mana dvēsele gaviļē un dzied tai līdzī.

Kungs, lai arī esmu nezinoša, neliedz man nekad Savu Gaismu... Āmen.

¹ Runāja Tēvs.

² T.i. Japānu.

¹ Mana mīlestība, Es vienmēr esmu ar tevi ... tavas nožēlojamības aizkustināta, Mana Sirds nekad nespētu tevi pamest ... tu esi kļuvusi par Mūsu Dievišķās Mīlestības bērnu;

tev bija vajadzīgs kāds, kurš tev spētu iemācīt ne tikai Mana Likuma un Žēlastības pamatus, bet arī Dieva Vēsti² visā tās pilnībā; ko Es esmu darījis Savas Baznīcas labā, to esmu darījis, lai vienotu jūs kopā mīlestībā, un lai jūs iepazītu Mūs Mūsu trīsvienīgajā Svētumā; šo mācību Gudrība ir devusi patiesiem bērniem, bet apslēpusi gudrajiem un mācītājiem;

Mana mīlestība, lai tavs prāts ir ieslēgts Manējā, un lai tajā tas gūst savu izaugsmi; ic;

1997. gada 9. septembris

(Grieķija, Rodas sala.)

Mana cerība ir Vienīgi Tevī, un mana dzīvība ir vienīgi Tavās Rokās!

Lūdzu, noliecies pie manis un valdi pār manu dvēseli, Kungs!

Es Esmu;

ziediņ, remdē savas slāpes Manā Klātbūtnē; no visas Savas Sirds, patiešām – no visas Savas Sirds Es tev saku: mīli To, Kurš tevi mīl visvairāk un Kurš nekad tevi neatstāj; godā Manu Mīlestību un godā Mani; pieaudz Manā Mīlestībā un Mūsu Vienotībā;

Vassula, vēlāk Es tevi aicināšu pierakstīt Manas Nopūtas – tās izlaužas no Manas Sirds dziļumiem katru brīdi; ikviens, kurš ievaino Mani, tas ievaino pats savu dvēseli; Es nevēlos zaudēt nevienu no jums; tādēļ arī Mana Dvēsele nopūšas sāpēs, un tās skumjas pārsniedz cilvēciskā saprāta robežas; Manī ir dārgumi un paliekoša bagātība, kuros Es tik ļoti ilgojos dalīties ar jums; ak, cik daudzi no jums ir iegrimuši apātiskā miegā un nespēj pamosties!

lūdziet, lai Es jums piedotu jūsu agrāko nelabvēlību un netaisno rīcību, un Es likšu jūsu baidīto nakti apspīdēt gaismas stabam; tu, Mana Vassula, paciet grūtības līdz ar Mani un neļauj ienaidniekam pievilt tevi ar pagurumu, bet turpini līdzināties Manas Balss atbalsij, kas atbalsojas klinšu spraugās un kalnos;

tava dvēsele, nogaršojusi Manu Maizi,³ ilgosies pēc tās atkal; Mana mīļotā dvēsele, pieliec visas pūles, lai savā misijā darītu labu; nekas – nedz Manis dēļ nesti upuri un nakts nomods, nedz askētiskie darbi un slavējama rīcība – neiepriecina Mani tik ļoti, kā dvēsele, kura nāk pie Manis ar savu sirdi plaukstā, dāvādama to Man un apliecinot Man savu mīlestību – pat tad, ja tas izklausās pēc bērna vāvuļošanas ...

tas, kurš atrod Mani, atrod dzīvību; svētīgs ir cilvēks, kas Mani atrod un iepazīst; tagad Es esmu tev devis Dzīvības Maizi, lai Dienā, kad tu stāvēsi Mana Troņa priekšā, tu varētu atnākt labu augļu pilnām rokām, un upurēt Mums⁴ savu upuri ...

dari Mūs zināmus pasaulei un atgādini tiem, ka Dieva Vārds ir dzīvs un darbīgs; sludini augšāmcēlušos Kristu, Kurš ir pārāks un augstāks par visu, sludini, ka Viņš šajās dienās nāk jums atgādināt par Cerību un Apsolījumu;⁵ sludini augšāmcēlušos Kristu, Kurš vienmēr ir klātesošs, Kurš mājō gan jūsu vidū, gan jūsos; sludini augšāmcēlušos Kristu, Kurš ir bagāts žēlastībā un godājamāks par visiem valdnieku ziņiem un troņiem; Viņa Dievišķībā ir rodams Spēks, kas ir nesalīdzināmi šķīsts un neaptraipīts, visvarens un cilvēkus mīlošs; māci tiem noslēpumus, kas ir Manī, un, ka Es tos atklāju garā nabadzīgajiem un tiem, kuri Man tuvojas ar šķīstu sirdi; viss, ko Es atklāšu, tiks atklāts Manā Svētajā Garā, un Viņā tie iepazīs Mūs – trīskārt svēto Dievu; mīļotā dvēsele, dziļi pārdomā visu, ko esmu sacījis, un seko Man;

¹ Jēzus atbildēja.

² Svētie Raksti un Dieva dievišķā Griba.

³ Vienlaikus dzirdēju arī vārdus „Mana Maize” un „Mani”.

⁴ Vissvētākajai Trīsvienībai.

⁵ Baznīcas atjaunotni Svētajā Garā.

Es, Jēzus Kristus, tevi svētīju un mīlu;

IXΘΥΣ

1997. gada 25. septembris

Es piesaucu Tevi, mans Jahve un mans Tēvs, jo es zinu, ka tad Tava Majestāte nolaidīsies no Debesīm visā tās krāšņumā un godībā nonāks līdz pat manam mājoklim. Redzēt Tevi, mans Dievs, Tavas dievišķās un bezgalīgās Gaismas nerasniedzamajā Godībā man ir neaptverama greznība. Tu, Dievišķais, atklājies man, lai būtu vienots ar mani un tiktu atklāts arī citiem.

Tu un vienīgi Tu spēji mani aizsniegt, jo dziļā aiza, mūžīgais bezdibenis starp mums tur vairs nevarēja palikt. Kungs, Tu piepildi visas lietas, neraugoties ne uz to ierobežotību, nedz uz pašu to būtību.

... Kamēr es turpināju piesaukt Jahves Vārdu, man pēkšņi parādījās brīnumains stāvs, tik ļoti līdzīgs Cilvēka Dēlam Viņa godības pilnajā Apskaidrošanās noslēpumā – Neierobežotais bija pieņēmis konkrētu veidu.

Kurš prāts gan spēj aptvert un saprast To, Kurš Sevī ietver visas radības? Lai arī vīzija bija nepilnīga,¹ tomēr Viņš atļāva atpazīt Sevī, un es to apzinos. Neredzmais Dievs atļāva Sevī ieraudzīt, uzrunāt un uzklaut kā Draugs, kas sarunājas ar draugu. Būdam Neredzams, Viņš tomēr bija atklājies vaigu vaigā.

Jahve, kungu Kungs, man parādījās, ietērpts visā Savā spožumā. Viņa debešķīgais tērps vizēja, un, lai arī bezkrāsains, tas tomēr laistījās visdažādākajās nokrāsās, it kā pārklāts ar dimantiem un citiem dārgakmeņiem.

Kamēr es apjukusi un samulsusi noraudzījos šai žēlastības un nesalīdzināmā skaistuma pilnajā skatā, Jahve gandrīz nemanāmi parādījās aiz mākoņa – Viņa kustības bija tik liegas, ka es jutu – mana sirds uzplaukst.

Viņa Majestāte man atgādināja līgavaini, kurš iznāk no savas telts. Viņa Klātiene izstaroja tādu pievilcību, ka man nepietiktu visas dzīves, lai es spētu to pienācīgi aprakstīt.

Viņa Klātbūtne izstaroja mīlestību un tik lielu maigumu, ka mana dvēsele pieplaka pie zemes. Viņa skaistā Galva bija nedaudz nolieкта pa labi – tas atgādināja Vissvētākās Sirds statujas. Mans Dievs, Tu esi skaists! Lai arī redzu Tevi vienīgi cauri plīvuram, tomēr nomanu Tavus matus, kuri tumšos viļņos sniedzas līdz pleciem, un Tavu skaisto Seju ziloņkaula baltumā, kura iepriecina acis.

Jahves poza bija kā cilvēkam, kurš ir sakautrējies, tomēr šī šķietamība mani nemaldināja, jo patiesībā Viņa būtne pauda žēlastību un majestāti.

Ak, Jahve! Tu, Kas pārspēj katru varenību un pilnību, Tu, Kas esi Dievišķais – Tu neaptveramā veidā esi pieņēmis veidolu, lai parādītos tik necienīgai radībai kā man.

Patiesām, kā gan valoda var izteikt vārdos „lietas, ko acs nav redzējusi, un kuras nav nākušas cilvēka ausī, lietas, kas cilvēka prātam nav aptveramas”?

Ak, nāc un dves manā dārzā,² un izlej manā sirdī Savu jaukumu. Kas gan es esmu, lai spētu uzlūkot Tavu stāvu? Kā gan Tevi, godībā un spožumā tērtu, spēj valdzināt mūsu nožēlojamība? Tu mani apžilbināji, un es esmu samulsusi Tava ķēnišķā Daiļuma priekšā. Ar ko gan lai salīdzinu iespēju raudzīties Tevī Debesīs visas dienas garumā neaizsegtām acīm?

Kā un kur lai rodu piemērotus vārdus, lai apdziedātu Tavu Žēlastību un Skaistumu? Man nav vārdu, ko sacīt, ir īpaši, lai izteiktu to liego kustību, ar kādu Tu parādījies no mākoņiem.

¹ Es to redzēju it kā caur pelēcīgu plīvuru.

² T.i. – „sūti man Savu Svēto Garu”.

Vai man būtu jāizdomā jauni vārdi, kādiem slavēt Tavu neizsakāmo Skaistumu? Cilvēciskie vārdi nav nekas, un to nekad ne būs pietiekami, lai izteiktu to, ko vēlos teikt.

Tu turi mani sava šķīstā Skaistuma gūstā, Tava burvība ir likusi man zaudēt valodu un apbrīnā klusēt... Tu kā pavasaris esi licis uzziedēt manai sirdij.

Viens vienīgs Tavu Acu skatiens, un mana dvēsele jūtas salaulāta ar savu Radītāju. Mans Radītājs ar vienu vienīgu Savu skatienu mani atbrīvoja un izveda plašumā paust Viņa kāzu dziesmu.

Tu mani sargā... un kur es eju, Tu manā ceļā izliec safirus un sargā manu dvēseli kā Savu Acu raugu ... Es izeju cauri ugunij, bet tā man nenodara nekā ļauna; kad ļaunais liek gāzties pār mani apvainojumu dūņainajām straumēm, Tava labā Roka mani balsta – ar vārdiem, kas saldāki par medu un reibinošāki par vīnu; Tu aplāj manu galvu ar svētībām, izgreznodams mani kā karalieni.

Kad mani vajātāji priecājas, mani nīzdami, un visapkārt man sēj savus apmelojumus, Tava Majestāte kā zibens uzplaisnījums sūta man ķerubu, kurš paceļ manu dvēseli uz saviem spārniem un liek tai traukties līdzī vējam.

Tad, esot Tavā Mierā un Tavos smaidos, es no augšienes noskatos tajos, kuri man novēlē nāvi, bet nekad nespēj mani aizsniegt – es redzu, kā viņi dreb aiz dusmām un naida. Nevienam ienaidniekam neizdosies pārspēt gudrībā manu Dievu, un Viņš pats satrieks manus ienaidniekus.

Un tagad es izstiepju savas rokas pret Tevi – lai ikviens zina, ka mūsu trīskārt Svētais Dievs ir Labums un Laipnība.

Es esmu jūsu vidū; Mana mazā Vassula, nabagie no Gudrības saņems daudz vairāk nekā bagātie, kuri lepojas paši ar savu godību, kas vispār nav nekāda godība; Es tevi esmu svaidījis ar Savu eļļu,¹ lai šajā Kristības eļļā no tevis gūtu uzvaras Savam Godam un arī tavai svētdarīšanai;

Savā maigumā, Kungs, ļauj man saņemt Tavu žēlastību.

Es, Kas esmu gan Godības Karalis, gan tavs Līgavainis, apmierināšu nabago – tu saņemsi to pašu žēlsirdību un maigumu, ko biju devis Savam Dēlam;

nāc un ieklausies, ko Valdnieks čukst tavā ausī; nāc un pieraksti Manus Vārdus un uzskati tos par lielu dārgumu; Es esmu tavas dvēseles Sargs, un no Manām Lūpām tu nedzirdēsi glaimus, bet taisnību; nāc un pieliec savu galvu pie Manas Sirds, lai šajā tuvībā saņemtu no Mīlestības ugunsкура² nākošo atklāsmi; kad tu, Mana Dēla Izvēle, sadzirdēsi Manu Balsi, tava dvēsele nespēs darīt savādāk, kā turpināt iet pa taisnīguma un labestības ceļu; šī ceļa beigās tu atradīsi prieku;

iepriecinājuma bērns, vai neesi dzirdējusi, ka Es, Jahve, tavs Radītājs, esmu salaulājies ar Savu radību un esmu ikviena Laulātais Draugs?³ radība, dienu un nakti tu tenerē apkārt, dzenoties pakaļ ēnām, un ne reizes pat neesi centusies iedziļināties šajā noslēpumā;

tik daudzi no jums aiziet pazušanā, jo milzīgs skaits cilvēku ir atraidījuši Manis Pazīšanu; jūs esat aizmirsuši Manas mācības;

Es palūkojos uz savām sēklām un vaicāju Sev: „kas Man būtu ar viņām jādara? viņi ir dziļi iesakņojušies savā divkosībā; ko lai Es daru ar šiem, kuri nespēj atšķirt savu labo roku no kreisās, un saprast, ka esmu viņu Līgavainis, un vienīgais, ko no viņiem sagaidu, ir mīlestība, nevis upuris; vienīgais, ko Es vēlos ir, lai tie pazītu Manu Sirdi, un Man nav vajadzīgi nedz uguns upuri, nedz svinīgi svētki;

¹ Eļļa šeit simboliski nozīmē „Vārds” (personvārds).

² Dieva Sirds.

³ Is 54, 5.

ak, Mana ķēnišķīgā saime! savu godību tu esi iemainījusi pret kaunu! vai neesi dzirdējusi, ka Es varu noliekt Debesis un nokāpt pie tevis? vai Es, radība, neesmu pietiekami paaugstinājis Savu Balsi, lai tu dzirdētu? cik vēl ilgi tu dzīsies pakaļ vējam, cik ilgi vajāsi ēnas? atgriezies pie Manis! Mana Sirds ir kā tavu kāju spīdeklis, bet no Manām žēlastībām miklajām Lūpām, kuras aplāj dievišķības rasa, plūst žēlastības upes un bezgalīgi Žēlsirdības aicinājumi;

dienu un nakti, Mani mīļotie, jūs tenterējat pa ēnu valstību; nāciet pie Manis, un Es aizskaršu jūsu sirdi, lai izzustu jūsu izvirtība; tad Savā neaptveramajā Mīlestībā, ar kādu jūs mīlu, Es nolīšu pār jums kā rasa, bet Mana Dievišķība pārpludinās jūsu nožēlojamību, lai tā pastāvīgi mājotu Manā spožumā, izveidojot no jums gaismas traukus – jūs būsiet viens gars ar Mani;

ak, Vassula,¹ Es tevi esmu svētījis ar Manu Vārda svaidījumu: ikreiz, kad tava sirds uzvedas kā neprātīga kundzīte un aizklīst projām no Manējās, kad tā klīrējas un nepaļaujas uz Manu dievišķo Spēku, Manu Vissvētāko Sirdi pārņem greizsirdība; Mana iemīlotā, Es tev saku: ievēro sava Līgavaiņa principus, piesaisti tos savai sirdij; tie sasildīs tavu sirdi un nepieļaus, ka tā kļūtu nevērīga pret sava Līgavaiņa Klātbūtni ... Manis tik ļoti mīlētā, vienīgais, pēc kā Viņš ilgojas, ir parādīt tev žēlsirdību; ja Es esmu tev lūdzis pierakstīt Manu kāzu Dziesmu,² lai ar to iepazīstinātu arī citus, tad tas ir tādēļ, ka dedzīgi mīlu ikvienu dvēseli un esmu vēlējies, lai Maniem mīļotajiem, šķērsojot šo tuksnesi, nepietrūktu barības ... Es tev esmu dāvājis vienu talentu, lai tu Mums³ iegūtu tikpat lielu daudzumu; tu esi darījusi labi, jo savā dedzīgajā vēlmē būt Mums patīkamai, esi parādījusi savu uzticību;

tagad atpūties Mūsos; atpūties Manā Sirdī, un, kā agrākos laikos, baudi Manas Sirds visapslēptākos iepriecinājumus; lai Manas Mīlestības būtība ieplūst tavā sirdī kā upe un aizskalo visas, pat vismazākās neuzticības, kuras liek saraukties Manām uzacīm; redzi, pašreiz Es daudzu grēcinieku pestīšanas labad iegravēju tevī Savus Vārdus; Mana līgava, lēnprātībā Es esmu nācis pie tevis, lai atjaunotu Mana Dēla mistisko Miesu;

rezdzi, tagad Es, tavs Radītājs, tevi aicinu, jo esmu salaulājis tevi ar Sevi, lai Mūsu vienotībā Man būtu prieks tevi rotāt ar uzticamību un degsmi; patiesi, kopš dienas, kad tava dvēsele sauca uz Mani „Abba!”, Es tevi, trauslo mālu, esmu pārklājis ar Sava Vārda nospiedumu, un kopš tā mirkļa Es esmu iztaisnojis tavu šīs zemes ceļu un mācījis tev, kā rast prieku Manī, arvien rotaļājoties Manā Klātbūtnē;

zini, Mana Vassula, cik ļoti Es esmu vēlējies, lai tu Mani mīlētu no visas savas sirds, cik ļoti Es esmu ilgojies, lai visa tava dzīve kļūtu par nemitīgām ilgām un slāpēm pēc Manis, tava Dieva; Es vēlējos tev izrādīt Savu Valstību un laulību istabu, kur divvientulībā mēs varētu baudīt viens otra klātbūtni; Es, tavs Līgavainis, mīlestības aizdedzināts, veltītu tev tuvības pilnus vārdus, mācīdams tev izpratni par svētām lietām, un tu, cieši pielipusi Manai Sirdij, tiektos pēc Visvarenības dvestās žēlastības, kura tev dāvātu mūžīgu esamību;

nē, Mana izredzētā, mūsu tuvība nelīdzinās vienas dienas attiecībām; Es nesatraukšu tavu sirdi, raizējoties par to, ka varētu attālināties no tevis; Mana Vassula, Es rūpēšos par tavu trauslumu; Mana iemīlotā, vai redzi, cik ļoti Es esmu vēlējies pievilkt tevi Sev klāt – kā mīlētājs, kurš tuvojas savai iemīlotajai, lai būtu kopā ar viņu vien;

Es, cilvēces Mīlētājs, Savas radības Laulātais Draugs, tagad vēlos tevi pievilkt Sev klāt ... nošķiries no visa un patveries Manī¹ ... tu taču esi dzirdējusi, cik ļoti līgavainis

¹ Pēkšņi Viņa dievišķais skatiens pievērsās man.

² „Patiesa dzīve Dievā”.

³ Vissvētākajai Trīsvienībai.

¹ Šie vārdi izskanēja kā uzaicinājums, bet reizē tie tika izteikti ļoti svinīgi.

pēc kāzām vēlas būt kopā vienīgi ar savu līgavu ... Es tev sniedzu šo žēlastību, kurai jāizskan kā ievadam mūsu svētkiem;² jā, tai dienai, kad tu atbildēji Manai Dievišķajai Gribai ... kad tu bijī atvērusi savu sirdi Manam Aicinājumam, Es to piepildīju ar Savas Sirds bagātībām, lai vēlāk Manis dotos dārgumus tu varētu sēt sev visapkārt; šie dārgumi ir sēklas, kuras tu iegūsti no Manis, un tās tev ir bijis jāsēj tajās zemēs, uz kurām Es tevi esmu sūtījis;

tai dienā, kad tu pakļāvi sevi Manai Dievišķajai Gribai, atļaudama Man vadīt tavu dzīvi, Es, aizkustinājuma pilns, nostājos tavā priekšā un aicināju tevi šādiem vārdiem: „dvēsele pati no sevis nespēj Mani mīlēt tā, kā Es to vēlētos, tādēļ tā neuzdrošinās Man tuvoties; tuvojies Man un nobaudi Manus iepriecinājumus; Es vēlos, lai tu kļūtu Man tuva; ja tu izvairies no Maniem apskāvieniem, tu nespēsi Mani iepazīt;”³ mūsu tuvībā un Savas Mīlestības svaidījumā Es tevi apveltīju ar Zināšanu – ar spēju saprast, kā Mani atrast un kā Mani iepazīt;

tā kā esmu tevi izvēlējis starp tūkstošiem, tev vairs nav jāšaubās; rīkojies pazemīgi, lai Es varētu tevi celt arvien tuvāk pie Sevis ... Es esmu mazgājis tavas rokas un tavu muti, lai tavas šķīstītās rokas spētu pierakstīt Manus Vārdus un glabāt Manas grāmatas, bet caur tavu muti Es varētu apdvest ar smaržu ikvienu tautu; Savā žēlastībā Es tavu dvēseli ietēpu⁴ Sava Spēka drānās, bet pāri visam Mana Vassula, Es esmu tevi greznojis ar Saviem brīnišķīgajiem Gudrības Darbiem, lai no Savas iemīļotās lūpām, kuras ir svaidījusi Mana Visvarenība, Mēs⁵ saņemtu slavas dziesmas par godu Mūsu Trīsvienīgajam Svētumam;⁶

turpini sludināt Augšamcēlušos Kristu un piepildi ar augļiem visu pasauli; saki viņiem, ka Kristus Savā Dievišķajā Mīlestībā noliecas no Debesīm, lai ar Savu Klātbūtni atdzīvināt Manu Roku darbu;⁷ pateicoties šīm iedrošinošajām vēstīm, tautu tautas Mūs iepazīs ļoti tuvu, ļoti personiski;

meitiņ, pasaki viņiem, cik ļoti Mēs priecājamies, ja ikdienas dzīvē pret Mums izturas kā pret savu Svēto Draugu ...

runā kā Mana sūtne un atgādināni Maniem ļaudīm, ka Es, Jahve, esmu dzīvs un Es darbojos; tad ej pie tiem⁸ priesteriem, kuri vairs nemeklē Mani, un pavaicā viņiem: „kādēļ jūs nekad neuzdodat jautājumu: kur ir Dievs?” Savā Dienā Es pasludināšu tiesas spriedumu pret šiem ganiem, kuriem trūkst Manis pazīšanas un kuri nekad nav iekšēji baudījuši Manu saldmī; šodien šie gani Mani ir apmainījuši pret ko tādu, kam pašam nav nedz vērtības, nedz spēka; viņiem būtu jāievēro viena lieta – jāpiemin Mana Klātbūtne; Es netieku ievērots ... kā gan Es varu teikt: „viņi ir Mana Dēla vīraks”, ja no viņiem nāk vienīgi nāves smaka?

tev, radība, Es esmu devis divpadsmit neizsakāmas žēlastības un labvēlības gadus,⁹ un Es nevēlējos rīkoties sasteigtī Savās dusmās; šajos labvēlības gados Es esmu runājis, lai tevi mierinātu, Es esmu saistījis pie Sevis salauztas sirdis un piepildījis tās ar Savu Mieru; Manis paša Sirds ir Dzīvā Ūdens Avots, kura straumes šajos žēlastības gados ir izmērcējušas izkaltušo zemi un likušas tai sazaļot tur, kur līdz šim atradās vienīgi atkritumi; Es vienmēr esmu vēlējis ierindot jūs starp Savējiem;

² Šo vēstījumu saņēmu 1997. gada 21. novembrī. 1997. gada 28. novembrī atzīmējām „Patiesas dzīves Dievā” 12. gadskārtu.

³ Dieva pazīšanas noslēpums slēpjas tuvības pilnās attiecībās ar Viņu.

⁴ Viņš izmantoja tagadnes laiku, bet ar vēlmi pateikt, ka notikums turpinās.

⁵ Vissvētākā Trīsvienība.

⁶ Dievs man atgādināja, kāds ir mans apustulāts.

⁷ T.i. – mūs visus.

⁸ Acīmredzot šie vārdi neattiecas uz visiem.

⁹ Pirms divpadsmit gadiem Dievs uzsāka Savu darbu pie „Patiesas dzīves Dievā”.

šajās dienās Es, Savas radības Līgavainis, jums saku, ka ikvienu uzskatu par saderinātu ar Sevi; kādēļ šis nosodījums un draudi, kas vērsti pret Manas Mutes saldumu?¹ nelaimīga radība, kas nepazīsti Mani, nāc! Es tevi aicinu iekrist sava Līgavaiņa apkampienos, bet Es, Jahve, tev atklāšu, kā Es varu izgreznot tavu garu, pārbagātīgi izliedams pār tevi Savas dievišķās Mīlestības straumi, lai tu, savukārt, liktu tai atgriezties atpakaļ pie Manis; gaidi, un tu redzēsi – tai dienā, kad ievēdīšu tevi Savas Sirds laulību istabā, tu uzplauksi kā roze, kas iestādīta udeņu malā, un tu uzziedēsi, lai apliecinātu Mana Vārda lielumu, saukdama Mani: „mans Tēvs!” Manas Sirds laulību istabā no tavas sirds izlīs slavas dziesmas, un, kā līgavainis priecājas par savu līgavu, tā Es priecāšos par tevi, bet tu – par Mani; Mana varenā Roka tevi atbalstīs, un tu nekad vairs nevēlēsi šķirties no Manis; tavs gars, kuru būs piepildījusi Mana saldme un Mana Gara pilnība, sludinās visām tautām: „skaistums un godība ir rodami mūsu Radītājā! mūsu Cerībā un mūsu Kungā!”

1997. gada 25. septembris

Manis izredzētā meita, klausies un raksti: Es vēlos, lai tu liecinātu par Manu Svētumu un Dievišķo Saldumu; esi kā runājoša grāmata, kuru ir sarakstījis Trīsvienīgais Dievs; bet pašreiz Es vēlos, lai tu pievērstos vienīgi Man;

Es vēlos būt ar Savu izredzēto un kopā ar tevi pārskriet debesis, Es vēlos tevi izcelt no tām grūtībām, kuras tev rada tie, kuri ikdienas novēl tev nāvi; tagad Es vēlos tevi izcelt no nemiera un satraukuma, no sāncensības, skaudības un mīlestības trūkuma; kamēr tu būsi nodevusies pārdomām, un tava galva atdusēsies Manā azotē, Es tavā sirdī likšu pieaugt Savām Dievišķajām mācībām;

tu iemācīsies darīt labu katru savas dzīves dienu, un tādējādi tu Manā Sirdī pieaugsi, izplatīdama sev apkārt lilijām raksturīgo saldo smaržu; kad Es tevi sūtīšu pie dažādām tautām, tu viņu vidū izplatīsi savu smaržu, un tā tiks saņemta kā svētība, jo tu būsi augusi Manā Sirdī;

redzi, Es tevi esmu ietērpis Sava Dēla Jēzus Kristus izskatā,² lai viņi saprastu, ka tu esi Mans darbs, kuru viņiem ir dāvājusi Mana žēlastība, lai tu atbalsotu Mani; tāpēc arī turpmāk esi Mana Atbals – lai Mani Vārdi plūst no tavām lūpām kā vīns, apreibinot Manu dēlu un meitu sirdis;

Kungs, es vēl arvien esmu apbrīnas pilna Tava Skaistuma priekšā... Tu parādījies manas dvēseles naktī kā brīnumains tēls, kā Cilvēka Dēls Savā Apskaidrošanās noslēpumā. Ak, Trīsvienīgais Līgavaini, žēlastības un varenības pilns, skaidrāks par visiem eņģeļiem kopā – ko gan tas viss nozīmē? Kas iedvesmoja Tavu Sirdi, ka tā lika Tev paskatīties uz mani? Es uzdrīkstēšos pajautāt, ko vēlējos: kāds bija Tavas Mīlestības neprāts, kura dēļ Tava Sirds lika Tev uzlūkot manu grēcīgumu?

Es esmu visnecienīgākā, un Tu šeit esi, lai atgādinātu man par mūsu laulības saitēm... Tu mani ieved vēl dziļāk Savā Sirdī, lai es nobaudītu priekus, kas Tajā apslēpti, un saņemtu Tavas Dievišķības straumi, kas mani uzturētu dzīvu;

meitiņ, Es esmu izlējis un turpinu izliet pār tevi Manu žēlastību, jo vēlos, lai ar katru dienu tava dvēsele kļūtu arvien skaidrāka un dzidrāka, un visbeidzot sasniegtu to pilnību, kādu Es vēlos; tad Es varētu teikt: „šī dvēsele Man ir atdevusi atpakaļ visu, ko Es biju prasījis, un Es no tās esmu ieguvis lielas uzvaras; reizē Es esmu saņēmis no viņas arī lielu prieku, un Savā žēlastībā Es turpināšu pavairot Savu labvēlību pret šo sirdi un dot dāvanas, lai tā arī turpmāk dzied Manas Mīlestības Himnu katrai tautai; Es turpināšu liet tavā sirdī Savus iepriecinājumus un mierinājumus – kā cilvēks, kurš no krūkas lej glāzē ūdeni, tā Es piepildīšu tavu sirdi ar Savu Mīlestību;¹

¹ Dievs paredz dažu dvēseļu negatīvo reakciju.

² Kad daudzi manā sejā redz parādāmius Jēzus Vaigu.

¹ Krūka un glāze bija viens no pirmajiem zīmējumiem, kurus 1985. gadā man uzzīmēja mans

Ēna pārskrēja manas domas, un es atkal, mans Kungs, domāju par tiem, kas noķengā Tavu Vēstījumu, par tiem, kas ir satracināti, it īpaši par Tavu mīlestības valodu.

lūdzies par viņiem un svētī savus vajātājus, lai Tiesas dienā tu spētu saņemt Žēlsirdību; miesa un asinis vienmēr izperinās ļaunumu un priecāsies, darot ļaunu; šīs pašas dvēseles nerunā nedz par Manu saldumu, nedz Manu Dievišķību, jo tie nezina, kā atšķirt Manu Dievišķo saldumu no pašu miesas un asiņu vēlmēm; nē, viņi patiešām nesaredz šo atšķirību; Manu dūjiņ, kad Es runāju, Manas Lūpas ir žēlastības, svētuma un salduma raras klātas, bet viņi nespēj izprast Manis teikto, nedz arī izdibināt Mana Krāšņuma šķīstību; viņu sirdis ir tik cietas, ka tām kļūst neiespējami saprast Manas Sirds spožumu un Dievišķību; šī aptumsuma dēļ šajās sirdīs nespēj iespīdēt Mana Gaisma, un savā iznīcīgajā miesā un domās viņi Mani apsūdz, uzskatot Manus Vārdus par pārspīlētiem un sentimentāliem; tiem Es saku: „Es viņus nepazīstu, un viņi nepazīst Mani ...”

ak, Mana smalkā dvēsele, tu esi nobaudījusi Manas Dievišķības saldumu, un Es esmu devis tavai dvēselei baudīt Manu Krāšņumu un Varenību, un tagad Es noraugos tevī un tavās bezgalīgajās slāpēs pēc Manis; Mana līgava, kā Laulātais Draugs, Kurš ir tikko apņēmis līgavu, Es tev parādīju, kā būt ļoti tuvās attiecībās ar Mani un justies nepiespiesti, jo Manā Klātbūtnē nav nekādas tumsas; ļoti daudzi ir mācījušies no tevis, un caur šo žēlastību, ko esmu Tev dāvājis, Es esmu guvis lielas uzvaras; kad tava sirds ir saistīta ar Manējo, tad nav tumsības, bet gan labpatika un prieks katru tavas dzīves dienu;

Jahve, Tu iznāci no Debesīm, kā līgavainis iznāk no savas telts, Tu man parādīji Savu Vaigu, lai es baudītu Tavu saldumu;²

Lai paļātāji mācās no Dāvida psalmiem, ka viņu naidīgums pret Tavu Vārdu saldumu ir nepamatots. Lai, lasīdami Tavus psalmus, viņi aptver, ka Tu esi pslamu Pslams, un Tavi Vārdi, cilvēci Mīlošais, ir saldāki par medu, pat par to medu, kas pil no šūnām.³ Tādēļ ikreiz, kad mana dvēsele atceras vīziju, kuru Tu Savā neizmērojamajā žēlsirdībā man devi, mana dvēsele izkūst, un tā vēlreiz pieplok pie zemes Tavas Varenības priekšā.

Ko vēl lai piebilstu? Ko gan kāds vēl var pievienot tik cildenai, tik varenai vīzijai? Tomēr Tavai cēlsirdībai labpatika Sevi atklāt tik necienīgai būtnei kā man – tā ir Tavas lielās Mīlestības dāvana. Tev nevienam nebija jālūdz atļauja, Tu vienkārši vēlējies atklāt Sevi, Savu svētīgumu un valdzinājumu, Savu starojumu un pilnīgo skaistumu, Tu vēlējies atklāt Savu saldumu. Varens ir Tavs lielums, un es nekad neaizmirsīšu brīnišķo vīziju, kas ir iespiedusies manā atmiņā.

Es sajūsminos par dvēselēm, kuras atļauj Man tās pacelt pie Sevis ... ak, Vassula, Es vēlos katru dvēseli piespiest pie Savas Sirds, un vēlos, lai tā būtu uzpotēta Man, tāpat kā Es tevi esmu paņēmis un piespiedis pie Savas Sirds;

tādēļ, Mans bērns, ar lielu iežēlošanos pret jums Es veidoju ceļu, lai ikviens pa to varētu staigāt – tas ir taisnīguma ceļš, kas aizved pie Manis; tādēļ Es kā jauns, iemīlējies līgavainis, esmu iemīlējies Savā radībā – Savu Roku Darbā; ikvienai radībai Es parādīšu Savā Sirdī degošo liesmu – vai tas būtu draugs, vai ienaidnieks;

šodien daudzi no jums analizē Manu Mīlestību un Manu saldumu, un tie rada par Mani priekšstatu saskaņā ar savām miesīgajām iekārēm; Es tev saku: tie, kuri Mani pazīst, tie arī svētas lietas redz svēti, un viņi kādu dienu tiks atzīti par svētiem; bet tie, kas Mani nepazīst un uz svētām lietām neskatās svēti, viņi tiks tiesāti saskaņā ar to, kā būs to pelnījuši;

---

sargeņģelis Daniēls.

² Ps 27, 4.

³ Ps 19, 10.

Manā Sirdī pukst mīlestības aicinājumi mīlēt, un atkal Es tev saku: vai esi draugs, vai ienaidnieks – tu esi aicināts uz līdzdalību Manas Sirds iepriecinājumos; un, kad tu to darīsi, tu aptversi, kā tu visu savu dzīvi esi Mani noniecinājis, kā tu esi noniecinājis Manu Varenību sava cilvēciskā vājuma dēļ un savas noslieces dēļ uz pasaulīgām lietām; tu esi noticējis, ka ārējās izpriecas un baudas, pēc kā karoja tava miesa, ir kaut kas augsts un liels; šīs miesas patikas un baudas nekad nevar tikt samērotas ar Manu Dievišķību un saldumu; tavi iepriecinājumi, salīdzinot ar Manējiem, ir kā smilšu graudiņš pasaules izplatījumā – tie nevar tikt salīdzināti ar Manis dāvāto svētlaimi, kura tevi ievestu mūžīgajā priekā;

bet tu, Vassula, kas esi iegājusi Mūsu Trīsvienīgā Svētuma iepriecinājumos un esi sākusi saprast Mūsu maiguma pilno pieķeršanos un bezgalīgo Mīlestību – Mēs priecājamies, ka tu labprātīgi esi pieņēmusi Mūsu Darbu, tādējādi kļūdama par dzīvu altāri; tava attieksme ir vairojusi Mūsu prieku; Mēs tevi esam atgriezuši un soli pa solim esam tevi ieveduši laulātās draudzenes kontemplācijā, dziļā vienotībā ar Mūsu Vienību; tad Mēs tevi atlaidām no Mūsu apskāvieniem, un sūtījām tuksnesī, lai tur tu aizstāvētu Patiesību;

tagad, pēc tava smagā darba, Mēs vēlamies, lai tu atgultos pie Mūsu Sirds un nesteidzīgi varētu nodoties Mūsu trīsvienīgā Svētuma kontemplācijai; šīs atdusas laikā tu tiksī pabarota – Mūsu Dievišķība tevi pazīdīs;

šodien atkal Es tev dāvinu Savu Sirdi, un kā līgavainis, kurš iziet no savas telts, lai savienotos ar savu līgavu, Es esmu iznācis, lai savienotu Savu Sirdi ar tavējo un priecātos par tevi, un lai mēs savstarpējā mīlestībā apmainītos glāstiem; lai tas būtu kā Debesīs:

kur Mīlestība saņem pretmīlestību,
un Sirds tiek atdota par sirdi;

jā! tu neesi atteikusies atzīt Mani par Tēvu Manā Trīsvienīgajā Svētumā; tāpat kā trauks, kas ir pildīts ar ūdeni, tā arī tava sirds pēc tam, kad tā bija Mani atzinusi, tika piepildīta ar Manu dzīvo Ūdeni – lai darītu pilnīgus tos tikumus, kurus Es šai sirdij dodu; ja Es nedarītu tevi pilnīgu mīlestībā, tad Mani Darbi būtu neauglīgi; kāds labums Man būtu no taviem darbiem, un kādu godu Es no tiem saņemtu, ja vispirms tu labprātīgi jau nebūtu atdevusi Man savu sirdi; tiešām – nāc un iemācies, ko nozīmē: "Es vēlos mīlestību, nevis upuri, Es vēlos, lai tie Mani pazīst, nevis viņu dedzināmos upurus;" Es nebūšu bargs ne pret vienu, kuru redzēšu gatavu Sev; vai neesi dzirdējusi, ka „cilvēks ir pieņemams ar visu, ko viņš var sniegt;" tādēļ, tu, kas lasi Mani un arī esi Mans Darbs, nāc pie Manis tāds, kāds tu esi, un Es Savā pilnīgajā Mīlestībā darīšu pilnīgu arī tevi;

Es savaldzināšu tavu sirdi tā, ka spēšu iegūt no tās visretākās un smalkākās smaržas; tad kā cilvēks, kas izstieptās rokās tur zeltītu, vīraka pilnu trauku, Es pacelšu tavu sirdi, Es to turēšu izstieptās Rokās un ļaušu tās īpašajām eļļām izlīt pār zemi; tu izplatīsi Man visapkārt saldu smaržu, kura iepriecinās gan Mani, gan visus Debesu eņģeļus un svētos;

Mans prieks būs tik liels, ka tas izskatīsies kā kāzu deja;¹ Manu eņģeļu mutes būs smieklu pilnas, bet no viņu lūpām raisīsies dziesma; Es, līksmodamies tavā niecīgumā, pārvērtīšu tavu sirdi dārgakmenī, bet Manas Rokas, vēl arvien izstieptas, pacels tavu sirdi un svaidīs un svētīs tevi, Mans dārgakmeni;

---

¹ Es redzēju vīziju, kurā Jahve, mūsu Kungs, turēdams izstieptās Rokās trauku un iedams pa apli, līgojās kā dejā.

tāpat kā Es tevi reiz ar maigumu ieliku tavas mātes klēpī, lai tu tajā tiktu pabarota un izaugtu, tāpat Es tevi ielikšu Savā Sirdī, lai ar Savu Dievišķību pabarotu tavu dvēseli, un ļautu tev pieaugt līdz ar Manu Svētumu;

šādā veidā Es tev pierādīšu Savu Mīlestību; tad tu kā vēl nekad agrāk iepazīsi trīskārt Svēto Jahvi, savu Līgavaini; tad tava dvēsele būs tik stipri pielipusi Manai Sirdij un Man, ka tu nekad Mani neaizmirsīsi – tava dvēsele labprātīgi būs padevusies Mana valdzinājuma gūstā;

Es, Kas rīkojos tikai aiz mīlestības, nostiprināšu tavā sirsniņā veselumu, labprātību un mīlestību, Es to aizdedzināšu ar Savu dievišķo Uguni; Es tev likšu baudīt Savu saldumu un dalīšos tevī ar Savu Dēlu Jēzu – To, Kurš ir vistuvākais Manai Sirdij, un Mūsu Svētība ievēdīs tevi Mūsu Trīsvienīgās dievišķības Patiesajā Pazīšanā; Mūsu Pazīšana tev iemācīs, ka Mēs varam tev atdot atpakaļ tavu dievišķību, dievišķojot tavu dvēseli un ievēdot to Mūžīgajā Dzīvībā; un, ka Mūsu dievišķā Gaisma var atmirdzēt arī tavā dvēselē un miesā, lai tu dzīvotu Mūsu Gaismā un Mūsos;

tad, Mana mīļotā, Es bagātināšu tavu dvēseli ar žēlsirdīgumu, un, kamēr Es tevi paturēšu apslēptu Savā Sirdī, tikmēr paņemšu prom tavus grēkus, lai tu staigātu Garā un ieelpotu Manas Sirds iedvesmas; savukārt Es tevi apzīmogošu ar sevis vēltīšanas zīmogu un svaidīšu tevi ar Manu Svēto Vārdu; tad tu vairs nepiederēsi sev, bet Tam, Kurš tevi vada saskaņā ar Mūsos esošo Vienotību;

Es, Visaugstākais, Savas radības Līgavainis, tev parādīšu tādu mīlestības un maiguma pilnību, ka tava dvēsele nobaudīs to, kā tas ir Debesīs, kamēr tu vēl būsi uz zemes; Mans saldums būs tik spēcīgs, ka tu būsi it kā no vīna apreibusī, jo tu baudīsi Visvarenā Mīlestību, kura līdzināsies svētību paradīzei, un kura tavu dvēseli izrotās ar vēl ko lielāku nekā godība;

Sajūti Manas Mīlestības lielumu, Vassula; Es tevi esmu izvēlējis starp visiem dzīvajiem un darījis tevi par liliju, ļaudams tev sadzirdēt Manu Balsi; Es tev esmu uzticējis šo Darbu, lai apgaismotu šo tumšo un atkritušo pasauli; Es tevi esmu sūtījis, lai tu ar Manu Darbu izplatītu smaržu Manas radības tuksnesī un liktu tajā atmirdzēt Manam Likumam un spriedumiem; un kādu dienu pasaule ieraudzīs Manu augstāko varu un teiks: „patiesi, Dievs ir paslēpies līdz ar tevi,” bet šos vārdus viņi teiks tavam jau aizgājušajam garam; jā!¹ tu patiešām esi patiesa Visaugstā Dieva lieciniece, jo Es tavu muti esmu darījis par asu zobenu;

Mans Dievs!

Dažkārt es jūtos, ka esmu savu ienaidnieku ielenkumā, pat naktī es redzu to ilķpus, kuri vēlas mani aprīt... Es redzu tos, kuri izdomā melus par mani, lai redzētu, kā es tikšu notiesāta. Ak, Kungs! Palīdzi man tikt galā ar lepnajiem! Cik ilgi vēl Tu paturēsi viņu acis aizvērtas?

tās būs aizvērtas līdz mirklim, kamēr tiks pabeigta tava Kalpošana Man, un Ceremonija beigsies;

Manas Acis vienmēr ir bijušas pievērstas tiem, kuru gars ir pazemīgs un nožēlas pilns; Es, kurš esmu zināms kā Tas, kurš liek piedzimt, likšu piedzīvot cilvēces vēsturē vēl nebijušu, Mana Svētā Gara svētītu Savas radības atdzimšanu; radība, Manā Sirdī degošā Liesma nesīs tev šķīstīšanu – tā būs Mana tiesa;² tas notiks, lai tiktu noņemts jūsu plīvurs, un jūs Mani ieraudzītu godības pilnajā skaistumā un svētumā; Es izpildīšu Savu Mīlestības darbu, lai iegūtu jūs Sev;

tad jūs, savukārt, pievērsīsieties Man un kļūsiet par Manas Mīlestības lieciniekiem; kad cilvēki, pārsteigti par jūsu sirdī notikušajām pārmaiņām, vaicās, kāds ir jūsu

¹ Šis “jā” izskanēja kā pērkonas dārds, tas tika izteikts lielā spēkā un autoritātē.

² Mazā tiesa.

pazemīgās uzvedības iemesls, jūs atbildēsiet: „Es esmu mācījies no Sava Tēva, Es esmu ieklausījies savā Laulātajā Draugā un kļuvis par Gaismas bērnu; Mans Dievs ir Mana Gaisma, un mūžīgā dzīve ir pazīt Viņu, vienīgo Patieso Dievu un visas radības Valdnieku; Mani draugi, iepazinūši Viņu, arī jūs uz mūžīgiem laikiem piederēsiet savam Laulātajam Draugam;”

ak, paaudze, vai neesi dzirdējusi, kā Mans Dēls Jēzus Kristus tev saka: „nāks stunda, un tā jau ir klāt, kad mirušie¹ dzirdēs Dieva Dēla Balsi, un tie, kas to dzirdēs, dzīvos; jo Tēvs, kas Pats ir Dzīvības Avots, ir darījis Dēlu par Dzīvības Avotu;”² tad kādēļ tu šajos ļaunuma pilnajos laikos baidies no Mūsu Sirds Bagātībām, kas pārpilnībā tiek izlietas pār tevi? kādēļ tu esi pārsteigta par Maniem brīnumiem, ko Es daru mūsdienās? vai Mēs neesam Dzīvības Avots?

kalni sagrīļojas no nāves smakas, kas paceļas no Manas radības; ūdeņi mutuļo un krāc agonijā, dzirdēdami tās mokas, kuras Es izjūtu, redzēdams Savu sēklu mirstot kopā ar pasauli, kura sairst grēka un samaitātības dēļ; vai Mums būtu jāaizsien Sev Mute? Mēs esam Dzīvības Avots, un no šī Avota Mūsu Sirds uzrunā tavējo ar īpaši cildenu melodiju: Mēs vērsīsimies pie šīs mirstošās paaudzes ar Savu Mīlestības Himnu, un ikviens, kurš tajā ieklausās, ir svētīts; kurš tajā klausās, augs liels un spēcīgs kā koks, jo tas dzīs savas saknes Manos Baušļos un nolikumos;

pavisam nesen Es iestādīju stādiņu,³ un tagad tas jau ir izaudzis par koku, un tā galotne ir iesniegusies debesīs, dažkārt nobaudot debesu smaržeļļas un smaržīgo vēja dvesmu; tagad šis koks ir pazīstams ikvienā tautā, jo ir redzams no zemes galiem un no visām pusēm; tā zaļās lapas ir dziedinošas, tās ir kā ārstējošs balzāms slimajiem, un tai pašā laikā tās izplata nomierinošu smaržu pār nabadzīgajiem un grēciniekiem; ar vēja pūsmu Es esmu tam sūtījis Savus skūpstus, lai vairotu tā augļus un darītu to pilnīgu; savā skaistumā šī koka augļi ir tikuši apzīmogoti ar Mana Svētā Gara zīmogu; ikviena tauta, lai arī no kurienes tā nāktu, var to sasniegt un mieloties no tā līdz sātam; šim kokam pietiek augļu visiem; pat necienīgajiem šis koks spēj dāvāt paēnu un labsajūtu;

Es esmu šī koka Saimnieks; dažkārt esmu redzējis cilvēkus ar uguns lāpām, kuri nakts laikā ložņā pa dārzu, cenzdamies aizdedzināt un iznīcināt Manu koku, bet Es, iepriekš to visu paredzējis, jau laikus biju sapulcinājis Savu eņģeļu armijas, kas viņu samērcēja Debesu rasā;

kā jau tu esi redzējusi, Es esmu aizslaucījis Savus ienaidniekus; tādēļ nesaki, Mana mīlotā: „vai ērglis nenolauzīs manu sakni un nesakamps manus augļus tā, ka jauno lapu asni nokaltīs vēl pirms plaukuma?” nē!⁴ nē, Mans koks, Es tev saku: tu arī turpmāk augsī un nesīsi augļus, kuri nes Svētā Gara Zīmogu un smaržu; Es tavu lapotni darīšu vēl kuplāku, bet tavus augļus – vēl bagātīgākus, lai ar to pietiktu visiem un ikvienai jaunai paaudzei, kas nāks ...

Kungs, mana sirds dzīvo Tev, un mans gars visas dienas garumā dzied Tev slavas dziesmas. Tu esi apslēpis manu dvēseli Savā Sirdī, un Tu esi Tas, Kurš mani sargā.

Lai arī mūs šķir ontoloģisks bezdibenis, es tomēr esmu Tevī, Tavā majestātē, bet Tu, nezaudēdams Savu transcendentu būtību, mājō manī.

Vassula, daudzi koki tiks nocirsti, dažus Es pats izraušu ar visām saknēm, un to saknes sadedzināšu; tajā Dienā, dzirdot Manu Balsi, drebēs zemes pamati, un Manu Namu piepildīs Mans sauciens: „diezgan! tagad ir diezgan!”

¹ Garīgi mirušie.

² Jņ 5, 25 – 26.

³ Es sapratu, ka Jahve runā par mani un Vēstījumiem.

⁴ Tas, kā Viņš to pateica, lika man apraudāties.

*“Lai Dievs par mums apžēlojas un svētī mūs, lai Viņš apgaismo Savu vaigu pār mums!
Lai virs zemes taptu zināms Tavs ceļš, visās tautās Tava palīdzība un svētība!”
(Ps 67, 2 – 3)*

Manas Sirds zieds, šādi vārdi iepriecina tavu Līgavaini; tagad nāc un ieklausies Manas Sirds pukstos!

(Lai arī iepiešējais vēstījums tiek datēts ar 1997. gada 25. septembri, tas tika pabeigts 25. oktobrī. Es to saņēmu reizi pa reizei, kad tiku aicināta.)

1997. gada 26. oktobris

Kungs, manas dzīves Tēvs un Meistar, neļauj kārdinājumam viest manī šaubas. Manā sirdī ir ilgas, kuras līdzinās degošai krāsnij – tās nevar tikt remdētas, kamēr nebūs apdzēstas – vest dvēseles pie Tevis. Tomēr man ir kārdinājums šaubīties, vai Tu patiešām esi atvēris manu muti un iecēlis mani Savos Pagalmos.

Es esmu tavs Cietoksnis; neprātīgais bērniņ, vai tu neesi sapratusi? Es esmu Tas, Kurš tevi piepilda ar Savām Zināšanām; Es esmu Svētais, kurš piepilda tavu sirdi ar prieku; Tas esmu Es, tavs Tēvs; nesatraucies par savu apjukumu; no visas sirds lūdzies; paļaujies uz Mani un atļauj tikt iegremdētai Manas Žēlsirdības okeānā; remdē Manas slāpes pēc dvēselēm;

Labums un Žēlsirdība ir gaisma taviem soļiem; Es tev esmu atklājis Savu Mīlestību, lai tu saprastu Mani; esi kā runājoša grāmata – izrunā vārdus, kurus Es tev esmu teicis; salauz nāves klusumu un citē Manus Vārdus; dari Mani zināmu tiem, kuri līdz šim Mani nekad nav meklējuši, liec viņiem pārdomāt, ka Es Esmu kas Es Esmu ir viņu Līgavainis; šis ir noslēpums, kurš met izaicinājumu ne vien atkritējiem, bet arī tiem, kuri, lai arī sludina Manu Vārdu, tomēr nekad nav Mani sastapuši un nepazīst Mani; Es, tavs Kungs, Tēvs, Līgavainis un tavas dzīves Skolotājs, svētīju tevi Mūsu Trīsvienīgajā Svētumā; vai redzi? arī tu svētī Manus ļaudis Manā Vārdā;

1997. gada 2. novembris

(Sidneja)

Grieķu pareizticīgo baznīcā dievkalpojuma laikā mani pēkšņi sagrāba bailes un doma, ka es varētu nevēlēties saņemt Mūsu Labo Kungu svētajā Komūnijā. Un, ja tas tā būtu, tas varētu izsaukt pār mani Dieva dusmas un Viņa Sodu.

Kamēr šīs domas šaudījās manā galvā, es pēkšņi savā sirdī piedzīvoju prieku, kurš iesākumā nāca no manas sirds, un vēlāk kā silts remdējošs šķidrums šķita ielīstam manos kaulos. Kamēr es piedzīvoju šo mierinājumu, mana dvēsele tika pārveidota, saņemdama spēju iziet no tās bailēm un tumsības, un ieiet iepriecinājumā un gaismā. Prieka pārņemta, mana dvēsele slavēja Kungu un es, prieka pārņemta, klusībā pie sevis dziedāju Viņam. Es atdzīvojos.

Tad, pavisam pēkšņi, es ieraudzīju mūsu Kungu, Kurš atvēra Muti, lai kaut ko man pateiktu. Es nevarēju neievērot, cik priecīgs Viņš bija un ar kādu labpatiku Viņš man sacīja:

nāc pie Manis ...

To sacīdams, Viņš atvēra Savu pelēkzilo apmetni. Šis žests aizrāva manu dvēseli pie Viņa Sirds tik spēcīgi, kā magnēts pievelk dzelzs gabalu.

Es attapos, kad mana galva jau atdusējās Viņa Azotē. Tad cilvēkus Mīlošais man ļoti maigi sacīja:

ak, cik ļoti samaitāta tu varēji būt!

(Es pie sevis domāju – vai cilvēks, kurš pie savām krūtīm ir piespiedis uguni, neaizdedzinās savu azoti? Un es šeit esmu, apskāvusi Vissvētāko Sirdi, – kā gan lai mana sirds neaizdegas mīlestības liesmās?)

Kamēr mana galva atdusējās pie Viņa Dievišķās Sirds, un, kamēr es vēl arvien biju piekļāvusies Viņa Krūtīm, es sajutu, kā Viņa Krūtis izkūst, un mana galva tiek absorbēta Viņa Miesā. Mana galva it kā izslīdēja cauri Viņam un Viņa Svētajai Sirdij. Viņa Sirds ietvēra manu galvu, un es šādā veidā atdusējos Dēlā, kurš ir vistuvākais Tēva Sirdij.)

Šī Sirds ir tava atpūtas vieta; Manas Gaismas trauks, šī Sirds ir Vienīgā, Pirmā un Beidzamā vieta, kurā jūsu izmocītās dvēseles atradīs nebeidzamu un mīlošu mieru un saldumu;

(Kamēr mans Iemīļotais izrunāja šos saldus vārdus, Viņš man aplika apkārt Savas Rokas un pievilka mani vēl ciešāk pie Savām Krūtīm. Viņš līdzinājās cilvēkam, kurš vēlas pasargāt otru no aukstuma – Jēzus mani visā pilnībā apslēpa zem Sava apmetņa. Jēzus mani turēja kā cilvēks, kurš baidās pazaudēt to, kuru tur savās rokās.

Šī piedzīvojuma laikā baznīcā es pārdomāju, vai man tas būtu jāpieraksta, vai ne. Kungs man sacīja:)

pieraksti to dvēseļu labumam, un arī Es no Savas puses papildināšu tevis teikto;

(Kunga Sirds pilnībā aptvēra manu galvu. Tas līdzinājās vārtiem uz Debesīm. Šai brīnišķīgajā mirklī, kad mana dvēsele baudīja šīs debešķīgās atdusas neizsakāmo saldumu un maigumu, Kungs nemitīgi glāstīja manu galvu.)

Es esmu bagātīgi izlējis pār tevi Savu labvēlību; tagad Es tevi lūdzu, lai tu šādā veidā paliec Manā Sirdī; paliec ar Mani, Mana mīlotā;

(Tad, kamēr mana dvēsele jutās kā no viņa noreibusi, Kungs lika man Viņa Sirdī nogaršot Viņa paša saldumu, atgādinot man mūsu Svētās Komūnijas¹ saldo garšu. Vienlaikus manu galvu pārklāja salda smarža, kura arī atgādināja Svētās Komūnijas smaržu.

Kamēr es vēl arvien atpūtos šādā veidā, ievēroju, ka mani apņēma dūmi – kūpināta vīraka saldā smarža. Šajā miera pilnajā gaisotnē es dzirdēju, kā mans Kungs un Iemīļotais atkārtoti šādus vārdus:)

paliec šeit, paliec Manī, bet tad ej uz priekšu un saņem Mani; iepriecini Mani un paliec šeit;

(Es nopūtos un biju izbrīnīta, kādēļ mūsu Kungs tik ļoti priecājas par tādu radību kā mani – par galīgu nulli... Viņš, pati Pilnība, Kuram pietiek pašam ar Sevi – es nespēju aptvert, ka Viņš varētu paskatīties uz mani vēl arī otro reizi!)

tavs pilnīgais grēcīgums aizkustina Manu Sirdi un visu Manu Būtību tik ļoti, ka, ik reizes, kad tevī paskatos, Manas Acis piepildās ar Žēlsirdības asarām;

Es gribēju ko teikt...

nē; nerunā; piepildies ar Manu Mieru un remdē savu sirdi šajā klusumā; priecājies par šiem žēlastības mirkļiem un uzņem sevī to saldumu, kuru Kungs tev piedāvā; Mana mīlotā, atspirdzini savu sirdi un paliec Manos apskāvienos, un ļauj sevi mīlēt; neļauj savam prātam aizklīst projām pasaulē, jo no tās tu neko nesaņemsi; nāc pie Manis un baudī Manu saldo Mīlestību, ar kādu tevi mīlu un vienmēr esmu mīlējis;² – tā vietā, lai teiktu „īpašu”, saki – „neizsakāmu vājību pret tevi”;

mīlotais dārgakmeni Manā Rokā, Manas Mīlestības svaidījums pār tevi ir tik spēcīgs, ka šajos mīlestības pilnajos mirkļos, Manas Dievišķās Acis caururbj tevi ar savu skatienu; nopietni pārdomā Manis teikto, līdz Es nākšu pēc tevis;

Es nerodu nekur citur Sev prieka, kā vien mirkļos, kad esmu kopā ar tevi, kad tu Manā priekšā esi kā atvērta grāmata, kurā Es varu ierakstīt Savu jauno Mīlestības Himnu; vienmēr esi Man pieejama, vienmēr esi labvēlīgi noskaņota – šādā veidā tu

¹ Pareizticīgo Baznīcā saņemto svēto Komūniju.

² Kamēr Kungs izrunāja šos vārdus, šķita, ka no Viņa Lūpām pil medus. Es sapratu, ka Viņš jau kopš paša manas dzīves aizsākuma izjūt pret mani īpašu vājību.

izglābsi gan sevi, gan tos, kuri tevī klausās; Es tevi esmu veidojis, lai tu kļūtu Mana skolniece;

Kungs, kad pārdomāju šīs lietas, es saprotu, ka Tu mani esi audzinājis visapbrīnojamākā veidā. Tu mani esi veidojis klusumā caur Savu Svēto Garu, un caur Viņu esi iedvesis manī Tavas Vissvētākās Sirds dievišķās atklāsmes! Tu mani esi mācījis citādi nekā Savus pirmos mācekļus – viņus tu uzrunāji sadzirdami!

jā! Es vēlējos, lai tu Man pievērstos no visas savas sirds, un Es spētu tavu sirdi vest pretim Savai Mīlestībai un Savam Spēkam; Es gribēju, lai tava dvēsele būtu sagatavota nest Manu Dievišķo Vēsti; ak, Vassula, visu, ko Es tev tagad saku, tu dzirdēsi vēlreiz, kad Es parādīšos tev atklātībā nozīmētajā laikā; tagad Mana Dvēsele priecājas, noraudzīdamās Savā dārzā,¹ un Es priecājos par iespēju elpot tevī; katrs solis, kuru tu Man atļauj spert Manā dārzā, tiks paveikts lēnprātībā, un nesīs tev mierinājumu;

Kad Tavs dievišķais skatiens nolaidās lejā uz zemi, lai savaldzinātu manu sirdi – kā gan tas ir iespējams, ka, ieraugot mani, Tu nenovērsies, bet mans necienīgums Tevi tik ļoti sajūsmināja un pievilka?

Mani pazīst kā To, Kurš aicina pie Sevis Savas radības vismaziņākos; Es palūkojos uz tevi un tevi iemīlēju ...²

jau iesākumā Es tev sacīju: ja tu atļausi Man sevi audzināt un veidot, Es Savā žēlastībā vadīšu tevi, sasaistītu mīlestības saitēs, un iespiedīšu tavā dvēselē Savu dievišķo Tēlu, un ar šo Dievišķo Zīmogu, kurš ir Vissvētākās Trīsvienības nospiedums, tu tiks ievesta Mūsu Dievišķības pilnībā – tādējādi darot pilnīgu tavu ciešo vienotību ar Mums Mūsu Dievišķajā Mīlestībā;

Es joprojām, mīlotā, turpināšu čukstēt tev ausī Savas apslēptās atklāsmes; kamēr Es Sev par prieku pārpilnībā liešu tevī Savas dāvanas un labvēlību, Es turpināšu tev atgādināt, ka, darot tavu dvēseli nešķiramu no Savējās, Mūsu vienotība kļūs pilnīga, un tavs gars Manā žēlastībā kļūs par vienu garu ar Mani;³

Es esmu tev devis lūgšanu,⁴ kurā tu Manai Vissvētākajai Sirdij nodod savu miesu un dvēseli, lai tavas domas kļūst par Manējām, tavi darbi – par Maniem darbiem, bet, brīvprātīgi atdodot Man savu gribu, tu piekrīti, lai tevī piepildītos Manējā;

Es tev atgādinu, ka, tev pieglaužot galvu Manai Sirdij un piedzīvojot iekšēju prieku, Es kļūstu par tavas sirds kustību, par tavu vārdu daiļrunību un burvību, Es kļūstu par tavu acu gaismu, kas palīdz tev dot labu padomu tiem, kam tas nepieciešams; katra tava kustība, ikviens tavs žests ir Manis iedvesmots; tu spēj ieklausīties katrā Manā nopūtā, saprotot⁵ tās nozīmi, lai varētu rīkoties saskaņā ar Manu Dievišķo Gribu; caur žēlastību tu ieelposi Manu saldumu, kā tu to darīji, kad tava galva atdusējās pie Manas Sirds, baudot Tās saldo aromātu;⁶

vai atceries Mana Tēva tev dotās pamācības?¹ Tēvs tev sacīja: ja vien atļausi Viņam stiprināt vienotības saites ar Viņu, tad tava dvēsele būs tik vienota ar Viņu un tavs gars tik ļoti ietverts Manējā, ka viss, ko tu darīsi, tiks darīts saskaņā ar Manu Prātu; tavi darbi sakņosies Manā Labumā un visa tava rīcība – Mūsu Garā; tad Mans Tēvs

---

¹ Manā dvēselē.

² Viņa Mutes vārdi bija kā medus. Viņš, mans Draugs, ir Tas, kura saldie vārdi saista mani pie Viņa Sirds.

³ 1 Kor 6, 17.

⁴ 1992. gada 26. janvārī dotā konsekrācijas lūgšana.

⁵ Vienlaikus es dzirdēju vārdu „atšifrējot”.

⁶ Kungs runā par baznīcā redzēto vīziju.

¹ 1987. gada 16. marta vēstījums.

tev deva piemēru, kā darbojas tavas miesas locekļi: „tev nav jāsaka rokai, kas tai būtu jādara, jo tā darbojas, paklausot tavai gribai;” tas būs veids, kā Mēs tevi vadīsim; *Kungs, piedod man paļāvības trūkumu uz Tevi un neuzticēšanos tām neskaitāmajām žēlastībām, kuras Tu nesavtīgi esi man devis, neskatoties uz manu pilnīgo necienīgumu.*

Es esmu slēpusi Tavas žēlastības, es esmu grēkojusi bailēs no tā, ko citi domās par mani.

pasaule vienmēr centīsies tevi pievilt un ievainot to, kura Man ir tik dārga; kad tu ieklausies pasaulē, tas novirza tavu dvēseli no kontemplācijas – tas vien jau ievaino Manu Sirdi,² žēlastībā Es esmu ievēdis tevi Savā Svētajā Sirdī, lai tu piederētu Man vienīgajam, un žēlastībā Es esmu nolēmis tevi paturēt šajā atdusas vietā; kad aukstuma pilnā pasaule uzbrūk tev ar saviem kārdinājumiem, kad tā vēlas sakropļot tavu dvēseli, padarot to līdzīgu viņiem, tad skrien pie Manis un patveries Manā Sirdī; paļaujies uz Mani un uztici Man visas savas raizes; Mana izredzētā, Es to vien gaidu, lai parādītu tev savu žēlsirdību;

pasaule vienmēr centīsies ievilkēt tevi atpakaļ savās dzīlēs, tumšajā ielejā, kurā ir vienīgi posts; tomēr Es tevi esmu izvēlējis starp tūkstošiem – tad kādēļ tu Mani apbēdini ar savu paļāvības trūkumu? Mana vienotība ar tevi Manas dievišķības Gaismā ir tik pilnīga, ka tu vairs nedrīksti zaudēt uzticēšanos, bet noguldi savu galvu pie Manas Sirds un nekad vairs nešaubies par mūsu svētīgo vienotību; tagad nāc un lūdz Mani šādiem vārdiem:

„Mans Jēzu, Dievišķā Žēlsirdība,
man nav bijusi pietiekama paļāvība uz Tevi –
tā es esmu likusi Tavai Sirdij piedzīvot ciešanas.
Savā trūcībā es visā pazemībā lūdzu Tev piedošanu,
lai Tu Savā Žēlsirdībā un Labestībā spētu atjaunot manu dvēseli,
kas tika sakropļota un ievainota pret mani vērstajos
pasaules uzbrukumos un viņu izteikumos.”³

1997. gada 2. novembris

Es ar prieku esmu pieņēmis tavu lūgšanu;

Es izlabošu tavas nepilnības, lai pagodinātu Manu trīskārt svēto Vārdu; no šī mirkļa nekad neļauj Man piedzīvot sāpes un ciešanas, kurus redzot, nespēdami Mani mierināt un Man palīdzēt, noskumst arī Mani eņģeļi un svētie; ja pasaule kādreiz turpina apšaubīt Manu izvēli, tad lai viņu grēki nāk pār viņu pašu galvām; Es iejaukšos šajā situācijā ar taisnību; ja pret Manu izvēlēto – to, kurai Mana Vissvētākā Sirds ir īpaši pieķērusies, viņi izturas, kā viņiem patīk, Es tos bargi norāšu;⁴ bet, ja tu gandarīsi par viņiem, tad Es Savā bezgalīgajā Žēlsirdībā likšu tiem ieraudzīt viņu grēku;

kā jau sacīju iesākumā – Es Savā Mīlestībā esmu tevi piesaistījis Sev tik stipri, ka tev būs grūti šīs saites atraisīt;¹ pēc tava jāvārda Man Es Savā šķīstajā Mīlestībā saistīju tevi ar Sevi; Mana greizsirdības pilnā Mīlestība nepieļaus, ka mēs kādreiz tiktu šķirti un mūsu vienotība tiktu sagrauta;

---

² Es sapratu, ka slēpjot Kunga dotās žēlastības un nepieņemot tās, aizbildinoties ar savu necienīgumu, mēs sāpinām Kungu.

³ Es lūdzos ar šiem vārdiem. Es aptvēru, ka ļaunais gars caur pasaules muti pastāvīgi cenšas man iedvest, ka šis dievišķajam Darbam piemīt mazāka vērtība, nekā tā ir patiesībā. Es sapratu, ka ļaunais nemitīgi cenšas pamazināt šī Darba vērtību un svarīgumu. Man ir jāpieņem, ka atrodos nemitīgā cīņā pret šiem nepatiesajiem apvainojumiem, un es nekad nedrīkstu tiem padoties.

⁴ Tad Kungs paskatījās uz mani.

¹ 1987. gada 16. marta vēstījums.

apreibinoša prieka pilnā mirklī Es tevi apveltīju ar šādu žēlastību: laulības saitēm ar Mani, kuras tevi ievēd saldajā Manas dievišķās Sirds kontemplācijas atdusā; šajā priekpilnajā vienotībā ar Vissvētāko Trīsvienību tu kļūsi par Mūsu Arfu, un Mēs tevi ar prieku lietosim, gūstot caur tevi lielas uzvaras; savukārt tu gūsi baudu, mājot Mūsu Pagalmos; Mūsu Dievišķajā Žēlastībā tu kļūsi par Mūsu Litāniju;² Manas Sirds lilija, tev ir ticis parādīts bezgalīgs Maigums, lai arī citi no tevis mācītos un saņemtu to pašu vērtību, ko esi saņēmusi tu; Manas Sirds lilija, Mūsu tuvums ir tava svētība; Mana Dievišķā Griba, kas sakņojas tevī, ir vislielākā dāvana, kuru Es tev varētu dot apmaiņā pret tavu gribu; Mana Dievišķā Griba tevī spēj izlabot visus tavus trūkumus un nepilnības; vārdi, ko tu runāsi, būs Mani Vārdi, jo Es būšu tavs Ietērs un tev būs Mans Prāts; lai gan tev bieži tiek pārņemts skarbums, īstenībā tas nav tavs, bet Mans skarbums; tie, kuri tev pārņem skarbumu, patiesībā nav pilnīgi atteikušies no sava grēka ... viņi aizmirst, ka ar Dievu vienota dvēsele kļūst par vienu garu un prātu ar Viņu; Es tevi esmu apveltījis ar visām šīm dāvanām gan aiz Mīlestības uz tevi, gan tādēļ, lai tu spētu piepildīt tev uzticēto misiju – atjaunot Manu Namu;

ak, Vassula, daži vaicās: „kādēļ Kungs tik ļoti uzsvērti runā par Savu vienotību, dāvanām un žēlastībām?” Es jums atgādinu visas šīs lietas, jo pasaule Manis izredzētajai centīsies uzspiest šaubas par Manis dotajām dāvanām; Mana Vassula, tavas misijas aizsākumos Es tevi tiku brīdinājis, ka tavi mīlestības darbi tiks pārprasti, tu tiksī vajāta kā medījums un piedzīvosī naidīgu attieksmi; tomēr Mana tēvišķā aizsardzība vienmēr būs pār tevi, Es steigšos tev palīgā, lai tevi mierinātu un izrautu no ļaunā gara ķētnām; Es jau esmu tev teicis, ka Mani ķēnišķīgie Vēstījumi ļoti bieži tiks apsplaudīti, atgrūsti un izsmieti, tomēr Es vienmēr būšu līdžs, lai tevi iedrošinātu; tu vēl arvien mājō virs zemes, bet Es mājōju tevī, tādēļ nebīsties; kamēr vien tu būsi virs šīs zemes, pasaule tās tumsonībā centīsies tev nodarīt ļaunu un tevi apvainot;

Es nesaku, ka tev būtu jāšķiras no draugiem, tomēr atceries: neuzticies cilvēkiem;³ daži no viņiem vēlēšies piespiest tavas rokas darīt to, kas ir pretrunā ar tavām vēlmēm, un tas būs pretrunā arī ar Manām vēlmēm;

būs arī tādi, kuri netieši norādīs, ka Manis dotās godājamās dāvanas un arī Mana labvēlība nav dievišķas un nenāk no Manis; tādiem Man ir kas sakāms: „ja jūs apgalvojat, ka šīm dāvanām nav dievišķa izcelsme, tad, saskaņā ar jūsu mājieniem, tās var nākt vienīgi no melu tēva vai arī no zemapziņas; vai jums nekad nav ienācis prātā, ka, uzskatot Manu Darbu par ļaunu, jūs grēkojat pret Svēto Garu, un šis grēks netiek piedots? ja jūs sakāt, ka visu šo Dievišķo Darbu ir radījusi zemapziņa, tad paskaidrojiet Man, no kurienes šajos Vēstījumos ir tāda meistarība un zināšanas, ja tos ir sarakstījis cilvēks, kuram nav zināšanu par Gudrības Darbiem, un kurš nebija mācījies pat katehisma pamatus?”

līdz šim⁴ Es viņiem esmu devis pietiekami daudz pierādījumu, un tagad Es tos vairāk nedošu; būs arī tādi, kuri, kaut arī lūgs tev padomu, tomēr to neievēros, jo viņu dvēseles joprojām tieksies piepildīt savas kārības un pakļausies savām cilvēciskajām vēlmēm, nevis Manai Gribai;

Es tev esmu teicis, ka, kamēr tava galva atdusēsies pie Manas Sirds, šajos atdusas mirkļos tu lasīsi Manos Sirdspukstos; pēc tam tu, savukārt, spēsi dot labu padomu tiem, kam tas ir nepieciešams; tomēr pasaule, kura vēl nebūs pārvarējusi savas ļaunās

² Jo mana dzīve kļūs par nemitīgu lūgšanu.

³ Lk 4, 24.

⁴ Kungs pagriezās un paskatījās uz mani.

domas, aizbildinādamās, ka tu vēl neesi apstiprināta,¹ par zemu novērtēs Manis tev dotos dārgumus ...

tagad pārvari savu pārlicības trūkumu par dāvanām un labumiem, ar kādiem Es tik dāsni esmu tevi apveltījis, un no visas sirds atkārto Manis tev doto lūgšanu ... *(Es tā izdarīju.)* neraizējies vairs, Es turpināšu rūpēties par tavām vajadzībām;

Kungs, es esmu lūgusies, bet kā gan varu būt pārlicināta, ka es tevi atkal neatstāšu?

Es esmu šeit, lai tev atgādinātu; Es vienmēr nākšu un atvedīšu tevi atpakaļ no katras bīstamas takas, pa kuru tu varēta tikt kārdināta staigāt; Es arī turpmāk tev parādīšu Savas vismaigākās rūpes, ar kādām rūpējos par Saviem izredzētajiem; nāc, šodien Es gribu, lai tu justos laimīga, jo Es tev varu teikt visā patiesībā: tu esi padarījusi Manu Vārdu par savām mājām, tu esi kļuvusi par Manu skolnieci un patiešām esi Manējā;

Mans Dievs, Tu esi pievilinājis manu necienīgo dvēseli, lai tā tev sekotu. Nepelnīti Tu esi piešķīris man vērtīgas bagātības, un Savā neizmērojamajā Mīlestībā Tu esi pacēlis manu dvēseli.

Es pacēlu tavu dvēseli arī Savas Baznīcas labad;

Vassiliki, Es tev esmu uzticējis ārkārtīgi svarīgus Vēstījumus; visus šos gadus Es tevī esmu dvesis Dievišķās atklāsmes, kas nāk no Manas Vissvētākās Sirds; tevi ir vadījis un turpina vadīt Mans Gars, Viņš ir tava Gaisma; Es patiešām esmu izlējis pār tevi Dievišķās žēlastības, lai arī citi varētu no tām gūt kādu labumu;

visi Mani Darbi ir labi; sirdsšķīstie un pazemīgie pieņem tos ar visu savu sirdi, bet grēcinieka mutē nav atrodams neviens pateicības vārds par Maniem Darbiem; kā jau teicu, Es esmu jums devis pietiekami daudz pierādījumu caur šo Dievišķo Dārgumu, kuru esmu izņēmis no Savas Vissvētākās Sirds dārgumu krātuves – tas jums ir ticis dots, lai jūs vairs nešaubītos;

Vassula, nemaz nerunājot par to, ka esmu tev devis ārējas Manas Mīlestības zīmes, Es esmu tev devis arī Zināšanas un Pamācības, kuras ar Vēstījumu palīdzību nepārtraukti bagātina gan tevi, gan citus; Manu dūjiņ, vai tu apzinies visas tās Dievišķās iedvesmas, kuras tevī ir dvesis Mans Svētais Gars?

(Es nopūtos. Jutos Viņa Balss maiguma tik ļoti aizkustināta, ka man pietrūka vārdu, lai to aprakstītu.)

šodien Es esmu šeit, kopā ar tevi, un vēlos tev palīdzēt pārvarēt visas tavas vājības; Es vairs nespēju samierināties, kā savas kautrības dēļ tu noklusē par Manis dotajām Dievišķajām dāvanām;

Savā neizmērojamajā Labestībā Tev ir labpaticis dot mums pietiekami daudz Mannas, un mūsu dvēsele šodien var liksmoties par Tevis doto dāvanu!

Šī dāvana ir garīga, bet, kad dvēsele to ir sevī uzņēmusi, tā ir izsalkusi pēc kaut kā vairāk. Te nu es esmu, joprojām nepilnīga, bet ar vienu vienīgu vēlēšanos gandarīt par to kļūdu, kura tik ļoti ir sāpinājusi Tavu Dievišķo Sirdi.

Lai manas kļūdas un nolaidība, kura Tevi ir sagādājusi sāpes, tiek pārvērstas dedzībā, pašlūgībā un mirru pārpilnībā!

dārgā, Mani neatstāj vienaldzīgu tas smagais mīlestības darbs, ko tu Manā Vārdā esi aizsākusi, nedz arī grūtības, kuras tu, Manu dūjiņ, Manis dēļ pacietīgi panes; Es neesmu nedzirdīgs arī pret taviem šā brīža lūgumiem un priecājos, ka tu ļaujies uz Manu Žēlastību;

Esmu laimīga ciest Tevis dēļ.

nepagursti ceļā kopā ar Mani;

Mans Kungs, dāvā man iespējas atvērt muti, lai pagodinātu Tevi bez bailēm un nešauboties.

---

¹ „Patiesas dzīves Dievā” darbs vēl nav guvis oficiālu Baznīcas apstiprinājumu.

lai tu to varētu, tev ir jāatbalstās pret Mani, un tavam garam ir jāsaņem veldze no Mana Gara, lai tu spētu izdziedāt Manu Mīlestības Himnu visām tautām; tieši tādēļ, Mana uzticamā palīdzība, Es tevi uzaicināju uz svētceļojumu un atdusu Manā Miesā; liksmojies Manā žēlastībā un priecājies par Manu Tuvumu šajā siltajā žēlastības gaismā, kuru tev ir devis Mans Tēvs; un, kā jau tu to esi darījusi, nobaudot pieņem Manas Sirds saldumu;

(Kamēr mans Kungs runāja, es vēl arvien jutu, ka Viņa Sirds aptver manu galvu, un es ieelpoju un sajutu Svētajai Komūnijai līdzīgu garšu un smaržu.

Pēkšņi Jēzus it kā pagriezta Savu Svēto Vaigu un pievērsās lasītājam (cilvēkam, kurš lasa šīs rindas). Viņa Sejā bija redzama svinīga izteiksme, bet Jēzus caururbjošais skatiens bija piekaltis lasītājam. Jēzus bija mani apskāvis ar abām Rokām un pilnībā pārklājis ar Savu apmetni – Viņš līdzinājās cilvēkam, kurš vēlas pasargāt upuri no gaidāmā uzbrukuma. Tad Viņš sacīja:)

lai atveras tā lasītāja sirds, kurš lasa šīs rindas! lai atveras viņa acis un ausis! līdz pat šim brīdim jūs neesat pilnībā izpratuši Manu Debešķīgo Dārgumu, nedz arī novērtējuši Manu dāvanu;¹ jūs vēl arvien neesat iedziļinājušies tajā, kā vērtība pārsniedz jūsu saprašanu, un ko Es jums esmu dāvājis katru jūsu dzīves dienu: milzīgo žēlastību, ko dod Manas Tuvības pazišana; jūs vēl neesat sapratuši, ko nozīmē ieiet Manas Sirds laulību istabā un nobaudīt Manu saldumu un Dievišķos skūpstus; laimīgi ir tie, kuri klausās Manī un iegūst šo žēlastību; bēdas tiem, kuri sava grēcīguma un aptraipītā prāta dēļ pretojas šai žēlastībai; kādu dienu tie savas nožēlojamības dēļ rūgti raudās;

tas ir apsveicami, ja cilvēks dara labus darbus Manis dēļ, pievēršas kādai dievbijības formai, dara mīlestības, pateicības un gandares darbus ... tomēr Es būtu ārkārtīgi vīlies un noskumis, ja jūs nomirtu, neiepazīnuši Mani;² Man būtu ļoti skumji, ja jums būtu jānomirst, pirms esat Mani izpratuši;³ daudzi no jums ir ļoti aizņemti ar saviem ikdienas pienākumiem – ja tie tiek veikti mīlestībā un ir saskaņā ar Manu Prātu, tas Mani iepriecina, tomēr viss tas būtu nepilnīgs, ja jūs neatvērtos žēlastībai un neatzītu Manu Tuvumu; tādēļ nāciet un pieņemiet Manu tuvo draudzību, savukārt Es, Sev par prieku, ievēdīšu jūs Mūsu Sirds⁴ apslēptajos noslēpumos un mistērijās; tad jūs un Mēs kļūsim nedalāmi vienoti Mūsu Mīlestībā uz mūžīgiem laikiem;

(Jēzus pievērsās man un ar lielu nopietnību Savā skatienā sacīja:)

tagad, tāpat kā agrāk, Es runāju ar tevi no Savas Sirds, jo vēlējos tev, Manu bērniņ, atgādināt par Savu bezgalīgo Mīlestību, kā arī izņemt no tevis sēklu, kuru pasaule bija tevī iesējusi; Es vairs nespēju noskatīties, kā Manu pieņemto bērnu un liksmo vēstnesi plosa bažas, kuras pasaule ir centusies iesēt viņas prātā;⁵ tavas bailes, Vassula, ka Es tavā sirdī Savas Dievišķās žēlastības vietā būtu ielicis ledus gabalu, noniecina Manu Varenību un nav pamatotas Patiesībā ... cilvēku nelabvēlības dēļ tu neesi zaudējusi Mieru, kuru Es esmu dāvājis tavai sirdij, un tas ir labi; tomēr Manis dēļ, Manu dūjiņ, nekad vairs nešaubies par Manām žēlastībām un neizmērojamo Mīlestību, kas Man ir uz tevi un paliks mūžīgi;

¹ 1987. gada 10. janvāra, 25. janvāra un 31. janvāra vēstījumi grāmatā „Mans eņģelis Daniēls”. Runāja Tēvs: „Es tevi sūtīšu pie visas cilvēces; Es došu viņiem tevi kā Savu dāvanu, kura palīdzēs labāk Mani iepazīt un izprast; tas tā būs, jo tā ir Mana Griba;”

² Mt 7, 21 – 23.

³ Jer 9, 23.

⁴ Vissvētākās Trīsvienības.

⁵ Jēzus runā par cilvēku piezīmēm, kuras skan apmēram tā: „Patiesas dzīves Dievā” Vēstījumi ir viena lieta, bet vēstnese – tas jau ir pavisam kas cits, it kā šīs divas realitātes savā starpā būtu pilnīgi nesaskanīgas. Jēzus nepiekrīt šādai teorijai.

nezaudē pašāvību uz Mani; vai tiešām neesi pamanījusi, cik dievišķi neprātīgi iemīlējies Es esmu tevī? tādēļ Es tevi lūdzu – uzticies Man ... kamēr vēl esi virs šīs zemes, paliec Manī, lai mūsu vienotība kļūtu vēl pilnīgāka, un, cik vien bieži iespējams, pieņem Mani Svētajā Komūnijā, liec pieaugt tavai mīlestībai uz Mani un pilnībā nodod sevi Man; uz mūžīgiem laikiem paliec šai Atdusas Vietā,¹ atļaudama Man tevi paturēt šajā Mīlestība Krāsni un dot tev nobaudīt Manas Mīlestības saldumu;²

1997. gada 17. decembris

... pie Tevis nāk visi mirstīgie savu nepildīto solījumu dēļ. Kad mūsu noziegumi mūs nospiež, tad Tu, Kungs, tos nolīdzini! Svētīgs ir tas, kuru Tu izredzi un kam Tu ļauj sev tuvoties un mājot Tavos pagalmos! Mēs tiksim bagātīgi atspirdzināti ar Tava nama, Tavas svētnīcas svētumu!

(Ps 65, 3 – 5)

Mana Vassula, ļauj Man izmantot tavu ausi, lai tu Mani sadzirdētu; ļauj Man lietot tavu roku Savu vārdu pierakstīšanai; ļauj Man izmantot tavu prātu, lai piepildītu to ar Savām Zināšanām, bet visu tavu būtību – ar pamācībām, kas nāk no Gudrības; Mana mīļotā draudzene, pieņem visus Manus piedāvājumus, un tu virzīsies uz priekšu pa ceļu, kuru Es tev esmu paredzējis;

Mana Vassula, šai un nākamajām paaudzēm Es vēlos atstāt mūžīgu Savas Žēlsirdības piemiņu; neviena no šīm Manas Sirds bagātībām netiks piedēvēta tev, jo tai brīdī, kad cilvēci Mīlošais tevi aicināja, tu neko nezināji – visa tava miesa atradās tumsībā; lai arī Es esmu svēto Kungs, tomēr Es esmu arī grēcinieku Kungs; Es tevi uzlūkoju un iemīlēju ... Es esmu izslavēts Savas Žēlsirdības un Savas Sirds Maiguma dēļ ... Es esmu pazīstams kā tāds, Kurš ļoti mīl bērnus;

tādēļ priecājies, meitiņ, ka tavs Karalis ir nokāpis no Sava Troņa, lai trīsreiz noskūpstītu tavu dvēseli ar Augšāmcelšanās skūpstu; Manu skūpstu salduma apreibusi, tava dvēsele tagad dzied slavas dziesmas, pagodinādama savu Iemīļoto; Es zināju, ka Man pietiks tikai paskatīties uz tevi, un tavas pašas gribas cietība tiks mīkstināta, un garoza, kura ieskauj tavu sirdi, saplaisās; un tā Es arī izdarīju ... ak, uz ko gan Es neesmu gatavs tik trauslas dvēseles dēļ, lai to ievestu pilnīgā garīgā vienotībā ar Savu Dievišķību, un darītu to par vienu garu ar Mani!

Mana iemīļotā, Es tev esmu licis uzcelt savā iekšienē svētu templi, altāri pilsētā, kur Mēs³ varētu uzslīet Savu telti, tā svētā tabernākula kopiju, kuru jau iesākumā Mēs bijām sagatavojuši, un tu, mazā, uzticamā draudzene, tā arī izdarīji; tieši tādēļ Gudrība spēja tev palīdzēt, bet caur tevi – arī tūkstošiem citu dvēseļu; Gudrība caur šo Dievišķo Darbu ir audzinājusi tevi un daudzus citus, tā ir jūs katru vedusi pa brīnumainu ceļu; šis Darbs ir Manas pāri plūstošās Mīlestības pierādījums;

Ak, svētīgā un žēlastībās pāri plūstošā Jēzus Sirds, dievišķā Labestība... Ar vienu vienīgu Savu skatienu Tu nogrūd no troņiem ķēniņus un sagrauj viņu valstības, grēka saindētās pilsētas un ciemus. Tu līdz neprātam apreibini sirdis, turot tās mīlestības gūstā un liekot tām uz mūžīgiem laikiem iemīlēties Tavā Dievišķībā.

Tavas Acis, mans Kungs, ir Ēdenes Dārzs, to skaistums ir īpaši izsmalcināts, Tava Sirds ir kā Žēlastībā mītošs bezgalīgs žēlastības izplatījums. Visa Tava būtība līdzinās ziloņkaula tronim ar tā sienās iestrādātiem mirdzošiem dārgakmeņiem. Mūžīgā Gaisma, Tavas abas Dabas iekustina mūsu sirdi.

Ak, Dievs! Es apzinos, ka nespēju izteikt nevienu sakarīgu vārdu, kurš spētu atbilstoši aprakstīt to Varu un Godību, kāda piemīt manam Kungam.

¹ Vissvētākajā Sirdī.

² Ps 90, 17.

³ Vissvētākā Trīsvienība.

ak, Vassula, Mans mierinājums! Es biju nolēmis, ka darīšu tevi līdzdalīgu Savā Valstībā! Šī Mīlestība un slāpes pēc dvēselēm dedzina Manu Sirdi; Mīlestība, Kas nedomā par kaunu, bija tā, kura aizveda Mani līdz Krustam; tā ir Mana Mīlestība, kas ved Mani pie tevis, paaudze, un kas Man lika aicināt vienu no visnepiemērotākajām radībām jūsu vidū, tādu, kurai nebija zināšanu ne par Rakstiem, ne par Manu Gribu; Es aicināju radību, kura tai mirklī ieļauoja Manu svētos un eņģeļus; aicinādams ārā no nāves tik grēcīgu dvēseli, paceldams viņu pie Savas Dievišķās Sirds un ievzdams Savos ķēnišķīgajos Pagalmos, Es vēlējos pateikt, ka arī jums pārējiem ir jāpieaug pašātvībā un jāiemācās saprast, ka Es aicinu ikvienu dvēseli atstāt šodienas ļaunos darbus un no visas sirds pievērsties Man, lai arī viņa varētu kļūt līdzdalīga Manā Godībā;
nāc, Mana iemīļotā, Es, Jēzus, tevi mīlu;